

MARTTI LUTHER

Varmuus armontilasta

Emme siis saa epäillä sitä, että Pyhä Henki asuu meissä, vaan meidän pitää varmasti uskoa ja tunnustaa olevamme »Pyhän Hengen temppeleiksi», niin kuin Paavali sanoo (1. Kor. 6:19). Sillä jos ken tuntee rakkautta sanaa kohtaan, halusta kuuntelee Kristusta, puhuu hänestä, ajattelee häntä, opettaa ja kirjoittaa hänestä, tietäköön, että tämä ei ole inhimillisen tahdon ja järjen aikaansaannosta, vaan Pyhän Hengen lahjaa, ja päinvastoin: mikäli sanaa vihataan ja halveksitaan, sikäli perkele, tämän maailman jumala hallitsee, sokaisee ja vankeinaan pitää ihmisydämiä, ettei evankeliumin, Kristuksen ihanauden, valo heille loistaisi. Tämänhän nykyään saamme todeta rahvaassa: ei se ensinkään välitä sanasta, vaan supi suruttomana sitä halveksii, aivan kuin se ei sille lainkaan kuuluisi. Mutta ne, joissa on edes jonkin verran rakkautta sanaan ja sen ikävää, tunnustavat kiitollisina, että tämä mieli on heihin vuodatettu Pyhän Hengen kautta. Emmehän sen mielisinä synny, eikä sitä mieltä voida oppia minkään lain avulla; se on selvästi perinpohjainen muutos, jonka saa aikaan Korkeimman oikea käsi. Kuunnellessamme siis mielellämme saarnattavan Kristuksesta, Jumalan Pojasta, joka meidän tähtemme tuli ihmiseksi ja alistui lain alaiseksi, lunastaaksensa meidät, Jumala varmasti tämän julistuksen välityksellä ja sen kanssa lähettää Pyhän Hengen sydämiimme. Hurskasten on siis erinomaisen hyödyllistä tietää, että heillä on Pyhä Henki.

Minä sanon tämän kumotakseni sofistien ja munkkien turmiollisen opin. He opettavat ja uskovat, ettei kukaan saata varmasti tietää, onko hän armossa, vaikka parhaan kykynsä mukaan tekeekin hyviä tekoja ja elää nuhteettomasti. Tämä aivan yleinen ja varsin laajalti omaksuttu käsityskanta on ollut tavallaan koko paa-

vikunnan perustuksena ja pääuskonkohanana, ja tällä jumalattomalla käsityksellään he ovat kerrassaan näkymättömiin haudanneet uskonopin, saattaneet uskon rappiolle, hämmentäneet omatunnot, pimittäneet ja kieltäneet kaikki Pyhän Hengen hyvät teot ja lahjat, kumonneet todellisen jumalanpalveluksen ja ihmisen sydämissä nostattaneet epäjumalanpalvelonnan, Jumalan halveksimisen ja rienan. Sillä se, joka itseään kohtaan epäilee Jumalan tahtoa eikä varmasti päättelevänsä armossa, se ei voi uskoa, että hänellä on syntien anteeksiantamus, että Jumala huolehtii hänestä ja että hän voi tulla autuaaksi.

Augustinus sanoo aivan oikein ja kristillisesti, että jokainen, jolla on usko, saattaa sen havaita. Tämän nämä kieltävät. Olkoon minusta kaukana – näin he sanovat – sellainen varma päättelemineen, että minä olen armossa, että minä olen pyhä, että minulla on Pyhä Henki, vaikka pyhästikin elän ja kaiken teen. Te nuoremmat, pöyristyen paetkaa kuin hirveintä ruttoa moista jumalatonata ajatustapaa, johon koko paavikunta nojaa; sillä te ette vielä ole sen saastuttamia! – – – Meidän pitää varmasti päätellä, että olemme armossa, että Kristuksen tähden olemme Jumalan mieleisiä ja että meillä on Pyhä Henki. »Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa» (Room. 8:9). Niinpä sitten kaikki se, mitä epäilevä ihminen ajattelee, puhuu ja tekee, onkin syntiä, koska »kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä» (Room. 14:23).

Galatalaiskirjeen pitempi selitys, s. 449–450, A.E. Koskenniemen käännös

Varma armo – varma pelastus

Kiitämme Jumalaa siitä, että hän on lahjoittanut meille Pojassansa varman armon, johon lujassa luottamuksessa saamme uskossa turvautua. Jos välistä epäilykset pyrkivät valtaamaan mielemme, saamme rauhoittaa sydämemme tietäen että Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme. Hän tietää kaikki. Hän tietää, mitä on tehnyt ja mitä luvannut. Hän on varma antamastaan evankeliumista ja sen opista ja on horjumatta sen takana, sillä hän ei voi kieltää itseänsä, ei sanaansa eikä tekojansa.

Saamme siis julistaa varmaa evankeliumia. Saamme sillä temmata Jumalan lunastamia sieluja epävarmuuden, epäilysten ja epäuskon surkeasta pinteestä Jumalan lasten ihanaan vapauteen.

Olemme hyvin tietoisia siitä, kuinka eri tahoilla uskonnollisessa maailmassa ja meidänkin maassamme on kylvetty epäilyn ja epävarmuuden siemeniä, jopa tehty siitä ansio, hyvä teko ja nöyryyden perikuva. Olemme kuitenkin samalla tietoisia perkeleen juonista, joilla vastustajamme pyrkii kääntämään Jumalan ilmoittamat ja lupaamat varmat asiat pääläelleen ja esittämään ne synnillisinä. Valheen isä on taitava tekemään armosta teon, uskosta epäilyn, ylpeydestä ja röyhkeydestä nöyryyden, nöyryydestä röyhkeyden, toivosta epätoivon ja pelastuksesta kadotuksen. Mutta koska uskon isän Aabrahamin esikuvaa seuraten uskomme Jumalaa emmekä langennutta enkeliruhtinasta ja hänen pettämiään ihmisiä, kohotamme korkealle kaikkien nähtäväksi evankeliumin lipun ja julistamme ristiinnaulittua Kristusta, jonka Jumala on antanut pelastuksen varmaksi toivoksi maailmalle.

Jumala itse vastaa sanastaan ja pystyy sen tekemään, niin että tuomiolla hän yksin on oleva vanhurskas ja oikeassa. Kuitenkaan meillä uskovilla ei ole mitään hätää, sillä olemme Isän siunaamia, armosta osallisia, eikä vanhurskas Jumala voi kieltää puheitaan ja lupauksiaan. Sen tähden toivomme on varma. Jumala on saava kunnian siitä, että hänen sanansa osoittautui jokaisen siihen turvautuneen kohdalla totuuden sanaksi, todelliseksi evankeliumiksi.

Jeesuksen lunastustyö koskee koko maailmaa

Saadaksemme pelastusvarmuuden Jumala on antanut ilmoituksen siitä, mitä Jumalan Poika tuli tekemään, kun hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Sen lausuu meille tuttu raamatunkohta Joh. 3:16: "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Saman asian lausuu myös 1 Joh. 2:2: Jeesus Kristus "on meidän syntiemme sovitus; eikä ainostaan meidän, vaan myös koko maailman syntien". Tämän työnsä Jeesus saattoi tuloksellisesti päätökseen, niin että hän saattoi sanoa antaessaan ristillä henkensä: "Se on täytetty." Tämä on se ilouutinen, jota kristillinen kirkko on kutsuttu levittämään.

On siis huomattava, että Jeesuksen lunastustyö koskee koko maailmaa, koko ihmiskuntaa. Se käsittää kaikki ihmiset maailman alusta sen loppuun. Se käsittää kaikki kansat, kaikki kielet, miehet ja naiset, lapset ja aikuiset, uskovat ja epäuskoi-

set, juutalaiset ja pakansyntyiset, kristityt ja ei-kristityt. Kristuksen toimittamasta lunastuksesta ei suljettu ketään pois. Kun se on näin laaja, se koskee sinuakin ja jokaista lähimmäistäsi. Meillä ei ole mitään aihetta epäillä, etteikö se koskisi juuri minuakin.

Ihmiskunnassa kautta sen koko historian on ollut monenlaisia syntisiä. Yhteistä heille kaikille on syntisyys. Se taas tarkoittaa sekä perisyntiä että kaikkia muita syntejä. Meidän kaikkien turmelus on niin suuri, että se on tuonut meidän jokaisen päälle Jumalan lain tuomion ja hänen vihansa. Kukaan ei voi itse sovittaa syntejään eikä maksaa niistä sovitusta. Psalmikirjoittaja lausuu: "Kukaan ei voi veljeensä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta" (Ps. 49:9) Vain Kristuksen veri oli riittävä lunastushinta, sillä se oli samalla Jumalan Pojan veri.

Vaikka syntiturmelus on meillä kaikilla kadottava, niin syntisyys-

den ulkonaisessa ilmenemisessä on eroja ihmisten kesken. On raakoja hirmuvaltiaita, on paatuneita rikollisia, on humanisteja, on hyvän tekijöitä, on aivan tavallisia pulliaisia, kaikenlaista väkeä. Kellään näistä ei ole mitään ansiota Jumalan edessä. Laki on annettu sitä varten, että "jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä" (Room. 3:19). Mutta huommatkaamme myös: ketään heistä ei ole suljettu pois Kristuksen sovitukselta. Ihminen, joka ei ole

käsittänyt uskon asiaa, ajattelee näitä ulkonaisia syntisyyden eroja ja usein ajattelee olevansa Jumalalle otollinen sillä perusteella, ettei hän ole rikollinen ja että hänellä on yhteiskunnallista vanhurskautta. Se on kuitenkin väärä turva. Jos olemme tulleet synnintuntoon ja nähneet kurjan tilamme Jumalan edessä, emme vertaile itseämme muihin, vaan olemme yksin Jumalan silmien edessä. Silloin meitä lohduttaa se, että Kristus on koko maailman syntien sovitus sulkematta pois ketään, ei edes suurintakaan syntistä. Apostoli Paavali lausuu: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin" (1 Tim. 1:15). Hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Sen vuoksi hän tunnusti itsensä syntisistä suurimmaksi. Mutta hän oli varma Jumalan armosta ja evankeliumin kuulumisesta kaikille. Tällainen evankeliumi on todellakin vastaanottamisen arvoinen.

Aadam aiheutti tottelemattomuudellaan paitsi itselleen myös kaikille jälkeläisilleen hirvittävän onnettomuuden. Mutta juuri hänelle Jumala lupasi voiton perkeleestä vaimon Siemenessä antaessaan ensimmäisen evankeliumin. Tähän lupaukseen hän tarttui ja saattoi elää sen varassa. Hän myös kertoi lupauksen jälkipolvilleen, niin että tämä lupaus on säilynyt meillekin. Tässä jo toteutuneessa lupauksessa on meillä varma pelastus ja autuuden toivo.

Evankeliumi on Jumalan keksintö

Saamme olla varmoja pelastuksestamme siitä syystä, että evankeliumi ei ole ihmisten keksintö, vaan se perustuu kolmiyhteisen Jumalan jo iankaikkisuudessa tekemään päätökseen. Jo iankaikkisuudessa Jumalan oli päättänyt lähettää Poikansa maailmaan. Raamattu todistaa: "Muista laupeuttasi, Herra, ja armoasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta" (Ps. 25:6). Koska Jumalan päätös maailman sovitukselta tapahtui jo iankaikkisuudessa ja sen toteutuminen oli varma, ovat myös Herran laupeus ja armo olleet hamasta iankaikkisuudesta. Niinpä Vanhan Liiton uskovat saivat uskon kautta lupaukseen syntinsä anteeksi ja pääsivät yhteyteen Jumalan kanssa, jopa niin läheiseen yhteyteen, että Aabrahamia kutsutaan Jumalan ystäväksi (2 Aik. 20:7; Jaak. 2:23). Jeesus sanoo: "En minä enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni" (Joh. 15:15). Tämä tarkoittaa meitä ajatellen sitä, etteivät Jumalan laupeus ja armo puutu meiltäkään, varsinkaan nyt, kun Kristus on jo toteuttanut Jumalan suunnitelman maailman syntien sovittamisesta ja paljastanut Isän rakkauden meihin syntisiin. Saamme päätellä näin: jos kerran Jumalan armo ja laupeus olivat pelastavia jo ennen Kristuksen maailmaan tuloa, niin sitä suuremmalla syyllä ne ovat todellisia ja vastaanottamisen arvoisia Uuden Liiton aikana, kun Kristuksen sovitustyö on jo tehty.

Profeetta Jeremia kirjoittaa Herran sanan: "Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta" (Jer. 31:3). Kaikkietävänä Jumala tiesi, että ihminen lankeaa tottelemattomuuteen. Hän osasi tehdä pelastussuunnitelmansa jo ennen maailma luomista. Jo iankaikkisuudessa Jumalan sydämessä paloi rakkaus kurjaa ihmiskuntaa kohtaan ja hän teki päätöksen ihmiskunnan lunastamisesta. Jumala, joka on rakkaus, on ollut sitä aina, jo iankaikkisuudesta lähtien. Saamme uskoa ja ajatella: Jumala on rakastanut juuri minua jo ennen maailman alkua. Niin suuri

on hänen rakkautensa. Se on sitten ilmestynyt siinä, että hän lähetti Poikansa syntiemme sovituksiksi, ja että tämä rakkaus on saanut jatkoa siinä, että hän on vetänyt meitä syntisiä puoleensa armosta. Apostoli Pietari kirjoittaa: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksessanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan, hänen, joka tosin oli edeltä tiedetty jo ennen maailman perustamista" (1 Piet. 1:18–20). Nämä sanat ilmaisevat selvästi, että Kristus ja hänen työnsä on ollut Jumalan suunnittelema ja päättämä jo ennen maailman perustamista. Se tarkoittaa samalla sitä, että lunastuksemme ei ole ihmiskeksintö. Päätös siitä ei ole syntynyt myöskään Jumalan ja ihmisen yhteistyönä, vaan se perustuu yksinomaan Jumalaan. Siihen ei kuulu inhimillinen epävarmuus.

Lunastustyö on yksin Kristuksen teko Se ei ole Kristuksen ja kirkon yhteistyön tulos

Omatunto ei voi päästä todelliseen pelastusvarmuuteen, jos opetetaan, ettei lunastus ole yksinomaan Kristuksen teko, vaan että ihmiset tai kirkko olisivat jollakin tavalla siihen osallistuneet.

Roomalaiskatolinen kirkko pyrkii tekemään kirkosta tässä Kristuksen yhteistyökumppanin. Onhan tunnettua, että sen keskuudessa on voimakasta, suurta kannatusta saanutta pyrkimystä julistaa neitsyt Maria kanssalunastajaksi. Sitä paavikirkko ei ole tosin virallisesti vahvistanut, mutta ei ole myöskään ottanut siihen torjuvaa kantaa. Samalla paavikirkko opettaa virallisesti, että pyhimysten ylimääräiset ansiot ja kirkon esirukoukset vapauttavat kuolleita kiirastulesta, niin ettei heidän tarvitse kärsiä siellä synneistä puhdistuakseen niin kauan kuin muuten heidän käsityksensä mukaan olisi asian laita. Paavikirkko ei opeta, että Kristus olisi kerta kaikkiaan maksanut lunastushinnan kaikista synneistä. Paavikirkko ei opeta, että Kristuksen lunastustyön tuloksena olisi olemassa yleinen anteeksiantamus eli vanhurskaus. Se on ristiriidassa sen kanssa, että Pyhän Raamatun mukaan Kristuksen kannettavana ristillä oli koko maailman synnit ja että Kristuksen suoritettua niistä Jumalalle täydet lunnaat, Isä kuittasi syntivelan maksetuksi herät-

tämällä Jeesuksen kuolleista.

Se, että Messias sikisi neitsyt Mariassa ja että Maria synnytti hänen, ei tee Mariaa kanssalunastajaksi. Samoin eivät myöskään ne, jotka kutsuivat Jeesuksen kotiinsa aterioimaan tai levittivät vaatteita hänen tielleen hänen ratsastaessaan Jerusalemiin, osallistuneet syntien sovittamiseen. Syntien poisottaminen ja syntivelan maksaminen oli yksin Kristuksen tehtävä. Se, mitä muut tekivät Jeesukselle, oli heidän elämäänsä kuuluvaa eikä sillä ollut syntejä sovittavaa merkitystä. Tämä koski sekä niitä, jotka uskon hedelmänä tekivät hyvää Jeesukselle, että niitä, jotka epäuskossaan ivasivat häntä ja ristiinnaulitsivat hänet. Kunnia lunastuksestamme kuuluu yksin Jumalalle.

Se, että Kristus yksin on hankkinut meille Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden, on lohdullinen asia. Silloin tämä vanhurskaus on virheetön ja täydellinen ja varmasti kelpaa Jumalalle.

Vaikka neitsyt Maria voidaan oikealla tavalla nähdä kristillisen kirkon esikuvaksi, ei siitä seuraa hänelle eikä kirkolle kanssalunastajan asemaa. On totta, että samoin kuin Jeesus uskoi ristillä äitinsä apostoli Johanneksen hoiviin, hän on samoin uskonut kirkkonsa apostolisen

sanan huolenpitoon. Samoin kuin Jeesuksen äiti kätki paimenien sanat Jeesus-lapsesta sydämeensä, myös Kristuksen kirkon todelliset jäsenet kätkevät sydämeensä Jumalan sanan ja tutkistelevat niitä. Itse asiassa jokainen uskova raamatullisella uskolaa edustaa koko kristillisen kirkon uskoa. Se ei merkitse kanssalunastajuutta, vaan täydellistä riippuvuutta Kristuksen yksin toimittamasta lunastuksesta.

Synergismi taas uskoessaan ihmisen kääntyvän osaksi omin ponnistuksin, itse asiassa tekee näistä ponnisteluista jonkin kuvitellun lisän, ei ainoastaan Pyhän Hengen työlle, vaan myös Kristuksen hankkimaan vanhurskauteen. Synergismi hävittää pelastusvarmuuden.

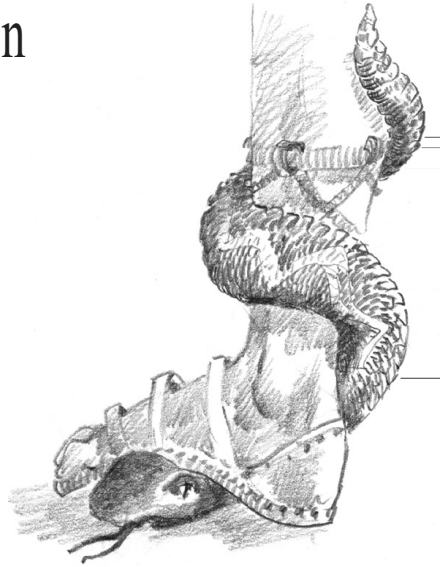
Uskonpuhdistaja Martti Luther lausuu: "Meidän tulee kiittää Jumalaa siitä, että meidät on vapahdettu siitä kauheudesta, mitä epävarmuus merkitsee ja että varmasti voimme uskoa Pyhän Hengen huutavan ja nostavan sydämissämme sanomattoman huokauksensa. Varmuutemme perustuu tähän: Evankeliumi ei käske meitä katsomaan hyviä töitämme eikä täydellisyyttämme, vaan Jumalaa ja hänen lupauksiaan sekä välimiestä Kristusta. Sitä vastoin paavi ei käske meitä katsomaan Jumalaa, ei hänen lupauksiaan eikä ylimmäistä pappiamme Kristusta, vaan tekojamme ja ansioitamme. Siitä seuraa ehdottomasti epäily ja epätoivo, mutta minun oppini mukaan uskottaessa Hengen varmuus ja ilo, koska pysyn Jumalassa, joka ei voi valehdella." (Matkaevästä s. 236)

Galatalaiskirjeen selityksessään Luther kirjoittaa. "Paavi on siis jumalattomalla opillaan – käskemällä ihmisten epäillä Jumalan armoa – riistänyt seurakunnalta Jumalan ja kaikki lupaukset, pannut peittoon Kristuksen hyvät teot ja hävittänyt koko evankeliumin. Nämä haitathan syntyvät väkisinkin, jos ihmiset eivät turvaudu lupauksia antavaan Jumalaan, vaan omiin tekoihinsa ja ansioihinsa. Siinä tapauksessa, että näin käy, ihminen ei milloinkaan saata olla varma Jumalan tahdosta, vaan hän välttämättömyyden pakosta alati häilyy sinne tänne ja vihdoinkin häätyy epätoivoon; eihän näet mistään muusta voida oivaltaa, mitä Jumala tahtoo ja mikä häntä miellyttää, kuin hänen sanastaan. Tämä sana vakauttaa meitä siitä, että Jumala on lakannut kaikesta vihastaan ja vastenmielisyydestään meitä kohtaan antaessaan ainosyntyisen Poikansa alttiiksi meidän syntiemme tähden; sakramentit, avaintenvalta yms. niin ikään vakauttavat. Näitä Jumala ei olisi antanut meille, ellei hän meitä rakastaisi: me aivan peityimme näihin loppumattomiin todistuksiin Jumalan suosiosta meitä kohtaan. Hyljättyämme siis epävarmuusruton, jonka saastuttama koko paavin kirkko on, me varmasti päättelemme: Jumala on meille leppyinen, me olemme hänen mieleisiään ja hänen huolenpitonsa alaisia Kristuksen tähden, meillä on Pyhä Henki, joka rukoilee puolestamme huudoin ja sanomattomin huokauksin." (S. 462s.)

Perkele ei voinut estää Kristuksen lunastustyön toteutumista

Vajavainen ja turmeltunut järkemme ei käsitä sitä taistelua, joka on ollut Jumalan ja langenneen enkeliruhtinaan, perkeleen, välillä. Mutta sen Jumala on meille ilmoittanut, että Kristus on musertanut käärmeen pään ja on syöksevä hänet viimeisenä päivänä ikuiseen pimeyteen. Sanoohan Jeesus epäuskoisille viimeisellä tuomiolla: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä" (Matt. 25:41).

Vanhan Testamentin kirjoitukset kertovat meille niistä moninaisista Jumalan kansan vaiheista, jotka edelsivät Kristuksen maailmaan tuloa ja jotka pyrkivät estämään Jumalan Messiaslupausten toteutumisen. Jumalan kansa, josta Messiaan oli määrä syntyä, oli Aabrahamin aikana harvojen paimentolaisten varassa ja Aabraham ja Saara olivat jo vanhoja. Juudan kansa oli pitkään ilman temppeeliä ja järjestynyttä jumalanpalvelusta. Perkele pyrki hävittämään Vapahtajan esi-isät ja tekemään hänen syntymänsä mahdottomaksi. Jeesuksen syntyessä Juuda oli osa Rooman valtakuntaa ja kirkon oppituoli oli lakihenkisten ja ulkokultaisten fariseusten hallussa. Kuitenkin Jumala johti asiat siten, että hänen lupauksensa täytyivät juuri hänen määräämäänään aikana ja hänen tahtomallaan tavalla. Sitä ei voinut estää Herodeksen järjestämä

Beetleheimin lasten surmaaminen, eikä edes perkeleen silmitön raivo, joka purkautui Jeesusta kohtaan hänen suuren kärsimyksensä päivänä Golgatalla. Päinvastoin kaiken täytyi palvella sitä, että Kirjoitukset ja Jumalan pelastussuunnitelma toteutuivat.

Havaitsemme Jumalan vieneen päätökseen ihmiskunnan lunastuksen huolimatta aivan mahdottoman suurista vaikeuksista. Siitä saamme rohkeutta uskoa, että hän toteuttaa sanansa ja lupaamansa pelastuksen uskoilleen, olkoot ulkonaiset vaikeudet miten suuria tahansa. Onpa Jumala sitä varten lyhentänyt viimeisten aikojen suuret ahdistuksetkin. Sanoohan Raamattu: "Ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, jotka hän on valinnut, hän on lyhentänyt ne päivät" (Mark. 13:20).

Markku Sävelä

"Niin on Jumala maailmaa rakastanut"

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä (Joh. 3:16).

Tämä on varmasti monille tuttu raamatunkohta. Usein juuri tämä jae otetaan esiin, kun halutaan kertoa, mikä kristinuskossa on olennaisinta. Mitä kaikkea tähän pieneen jakeeseen oikeastaan sisältyy? Tämän tekstikatkelman äärellä etemme avautuu kokonainen huikaisevan rakkauden maailma.

I.

Teksti alkaa: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut". Jumala on hyvä. Jumala on rakkaus: hän ei pidätä hyvyttä vain itsellään, vaan jakaa sitä. Siksi hän loi maailman. Kaikki, mitä meillä on, on Jumalan lahjaa. Hänessä on kaiken alku ja päämäärä.

Jumala rakastaa maailmaan luomaansa ihmistä. Jumalan ja ihmisen välissä on kuitenkin jotain. Se jokin on synty. Synty on kääntymistä pois Jumalasta. Se on Jumalan hyvää tahtoa ja hänen rakkauttaan vastaan rikkomista. Synty on pahuutta, jotain, mitä ei pitäisi olla. Tämä pahuus on meihin synnynnäisesti takertuneena. Se on pahoja ajatuksia ja sanoja, tekoja ja tekemättä jättämiä, jotka rikkovat ihmisen suhteen Jumalaan ja lähimmäisiimme. Sitä on niin arkinen tiuskaisu tai välinpitämättömyys kuin aviorikos tai murha. Kaikki pieni ja suuri, näkyvä ja salainen rakkauttomuus on syntiä.

Synty erottaa ihmisen Jumalan hyvydestä. Pohjimmiltaan syntinen ihmisen ei edes halua tulla Jumalan luo. Mieluummin hän haluaisi itse olla oma jumalansa. Jumalan hyvyttä vasten ihmisessä oleva pahuus piirtyy selvästi näkyviin.

Mutta jos ihminen ei tunnusta syntisyytään, hän ei voi uskoa myöskään anteeksiantoon. Siksi Jumala on antanut lakinsa. Laki tiivistyy kymmeneen käskyyn, kultaiseen sääntöön ja rakkauden kaksoiskäskyyn "rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi". Laki on oikea ja hyvä, mutta huomaamme, että emme ole täyttäneet sen käskyjä.

Laki näyttää ihmisille heidän syntinsä.

Synnin lopullisena seurauksena on ”hukkuminen” eli kadotus, iankaikisuus kärsimyksessä erossa Jumalan hyvydestä.

II.

Jumala ei kuitenkaan tahdo meidän jäävän tuomituiksi. Siksi jae jatkuu: ”että hän antoi ainokaisen Poikansa”. Jumala haluaa ihmisen takaisin yhteyteensä. Sitä varten hän lähetti maailmaan Poikansa, Jeesuksen Kristuksen. Jeesus, todellinen Jumala ja todellinen ihminen, tuli sovittamaan ihmiskunnan Jumalan kanssa.

Vaikka Jeesus oli Jumalan Poika, hän kätki jumalallisen kunniansa arkiseen ihmisyyteen. Hän eli ihmiselämän: söi, nukkui, teki työtä, matkusti, väsyi.

Kuitenkin Jeesus teki tämän kaiken ilman syntiä. Hän eli oikean, Jumalan hyvän tahdon mukaisen elämän. Kaikkien ihmisten sijaisena hän täytti täydellisesti Jumalan lain: hän rakasti, auttoi ja palveli koko elämällään Jumalaa ja lähimmäisiään. ”Hän ei tehnyt vääryyttä eikä hänen suussaan ollut petosta”, kuten Jesajan kirjassa sanotaan (Jes. 53:9). Hän teki niin hyvittääkseen meidän syntisen elämämme.

Jeesus otti itse kantaakseen ihmiskunnan synnit. Hän antautui kärsimään niiden ansaitseman rangaistuksen, kun hänet ristiinnaulittiin. ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”, hän huusi ristillä kärsiessään meidän sijastamme. Kristus kuoli ja hänet haudattiin. Ylösnousemuksellaan hän osoitti voittaneensa synnin, kuoleman ja kaiken pahan vallan. Jeesuksen kuolema on synninpäästö koko maailmalle. Se on jokaiselle ihmiselle Jumalan julistus, että kaikki synnit on sovitettu ja annettu anteeksi. Pelastuksesta ei puutu mitään. Tämän pelastuksen Jumala lahjoittaa ihmisille sanassaan, pyhässä kasteessa ja Herran ehtoollisissa.

Jae jatkuu Jumalan lupauksella: ”ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”. Jeesuksen hankkima pelastus on valmiina kaikille. Sinäkin saat uskoa Kristukseen. Hän on sinunkin Vapahtajasi. Hänen verellään sinutkin on lunastettu vapaaksi synneistäsi elämään Jumalan yhteydessä. Kaikki syntisi, myös suurimmat, salaisimmat, pisimpään jatkuneet – kaikki on annettu anteeksi nyt ja ikuisesti. Usko ottaa tämän sanoman vastaan, epäusko torjuu sen. Epäusko johtaa hukkumiseen, usko iankaikkiseen elämään. Luota Kristukseen Vapahtajanasi. Hän voi ja myös haluaa auttaa sinua. Usko häneen, niin et koskaan huku, vaan sinulla on iankaikkinen elämä.

Vesa Hautala.

Radion iltahartaus 27.11.2012. Virsi VK 1938 135 = VK1986 260 Säkeistöt 1,3,5.

Oikea oppi vanhurskauttamisesta antaa pelastusvarmuuden

Pyhän Raamatun pääoppi on oppi syntien anteeksiantamisesta eli vanhurskauttamisesta. Pelastusvarmuus perustuu tälle opille. Ilman oikeata oppia vanhurskauttamisesta syntinen ei voi päästä koettelemuksissa kestävään pelastusvarmuuteen. Pelastusvarmuuden tulee näet perustua Jumalan sanalle ja Jumalan tekoihin, ei syntisen ihmisen ajatuksiin eikä ihmisen tekoihin. Vain sellainen varmuus kestää, minkä Jumala on vaikuttanut.

Synti sulki ihmiseltä tien Jumalan luo. Päästäksemme Jumalan tykö ja hänen autuuteensa tuo este täytyi raivata pois tieltä. Ihminen itse ei siihen kyennyt. Synti oli kuitenkin ihmisen velka, niin että ihmisen täytyi se hyvittää eli maksaa. Jumala ratkaisi tämän ihmisjärjelle ja ihmisvoimille mahdotoman ongelman siten, että hän lähetti Poikansa maailmaan toimittamaan lunastuksen meidän ihmisten edestä. Poika syntyi ihmiseksi jumaluuttaan kadottamatta, ja niin tämä jumalihinminen, tosi Jumala ja tosi ihminen yhdessä persoonassa, saattoi toimittaa

koko ihmissuvun edestä syntivelan eli lunnaiden maksun Jumalalle. Siten synti otettiin pois, kuten Johannes kirjoittaa: "Te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä." (1 Joh. 3:5). Samoin Paavali: "Tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä" (Room. 11:28). Kun Kristus oli suorittanut lunastustyönsä, synti oli poisotettu Jumalan ja koko ihmiskunnan väliltä. Siten Kristuksesta tuli tie Isän tykö. Sen Isä osoitti herättämällä Poikansa kuolleista. Yleinen, universaalinen syntien poisottaminen eli niiden anteeksiantaminen tapahtui siis jo Kristuksen kuolemassa ja sinetöitiin ja saatettiin julki hänen ylösnousemuksellaan. Tälle tapahtumalle perustuu evankeliumin saarna ja synninpäästö sekä sakramenttien teho. Siihen nojaa uskonvanhurskaus.

On huomattava, ettei Jumala lue mitä tahansa uskoa vanhurskaudeksi. Kun Jumala luki Aabrahamille hänen uskonsa vanhurskaudeksi, kysymyksessä oli usko Kristukseen eli

luvattuun siemeneen. Tämän siemenen Jumala oli luvannut Aabrahamille, ja sen lupauksen Abraham uskoi ja siitä hän eli. Kun me panemme sielumme turvan Jeesukseen, olemme Aabrahamin lapsia ja lupauksen perillisiä. Tällainen usko on Jumalan vaikuttama ja ylläpitämä. Jos tosiaan toivot sydämessäsi saavasi syntisi anteeksi Kristuksen lunastustyön tähden ja pelastuvasi iankaikkiseen autuuteen, se on uskoa, jonka Jumala on vaikuttanut. Se on samalla autuuden varmuutta, jossa uskova saa vahvistua Jumalan sanan ja sakramenttien vaikutuksen alla.

Apostoli Paavali kirjoittaa: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja" (Room. 3:28). Tämä tarkoittaa sitä, että usko on syntien anteeksisaamisessa väline eikä sillä ole ansiollista luonnetta. Eihän ihminen voi saada an-

siota siitä, minkä Pyhä Henki vaikuttaa. Se on samalla hyvin lohdullinen asia. Usko ei ole ihmisen ponnistelujen tulos, vaan Jumalan lahja. Meidän ei tarvitse pähkiällä, täyttääkö uskomme kaikki ne kriteerit, joita sille asetamme. Riittää, että meillä on usko Jeesukseen, joka on syntimme sovittanut. Hän on sielumme turva ja pelastuksemme takuumies. Sellainen usko on aina Pyhästä Hengestä, ei meistä itsestämme. Me olemme heikkoja ja vajavaisia ja ennen kaikkea luonnostamme perisyntien turmelemia. "Minussa, se on minun lihassani, ei asu mitään hyvää", sanomme apostoli Paavalin kanssa (Room. 7:18). Tällaisina saamme kuitenkin katsoa aivan turvallisesti Jeesusta ristillä ja tunnustaa: "Minun tähteni." Siinä on turvamme, ja se antaa meille varmuuden pelastuksesta.

Pyhitys ei ole osa vanhurskauttamista

On julistajia, jotka ovat sitä mieltä, että pyhitys on osa vanhurskauttamista ja ettei vanhurskauttaminen ole yksinomaan Kristuksen ansion syntiselle hyväksi lukemista, vaan siihen liittyy myös ihmisen elämän parantaminen eli pyhitys suppeassa merkityksessä. Sellainen oppi ei voi koskaan antaa todellista varmuutta pelastuksesta. Onhan niin, että silloin pelastus ja Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus ei ole yksin uskosta, vaan myös siitä, millainen ihminen on ja mitä hän tekee. Silloin pelastus ei rakennu yksinomaan Kristuksen teolle, vaan myös jollekin muulle ja nimenomaan sellaiselle, mikä on ihmisen tekoa.

Luterilainen tunnustus torjuu pyhityksen sekoittamisen vanhurskauttamiseen. "Hylkäämme ja tuomitsemme kaikki jäljempänä olevat harhat: ... uudistus ja rakkauskin kuuluvat vanhurskauteemme Jumalan edessä" (TK 1948. s. 425,20). Vanhurskauttamisessa on todellakin kysymys siitä, että Kristuksen vanhurskaus, lain täyttäminen ja maailman syntivelan maksaminen luetaan syntisen hyväksi. Kysymys ei ole siis siitä, että syntinen olemukseltaan tulisi synnittömäksi ja sellaisena Jumalalle kelvolliseksi. Jumala näet vanhurskauttaa jumalattoman. Tätä on evankeliumi, ja se antaa syntiselle pysyvän lohdutuksen. Tällaisella evankeliumilla on se ominaisuus, että se synnyttää uskovassa pyhää mielialaa ja saa hänet kiittolisuudesta täyttämään Jumalan tahtoa ja tekemään oikeita hyviä tekoja. Mutta ne ovat vasta seurausta armon uskomisesta. Ne eivät ole syntien anteeksisaamisen syy.

On pidettävä tarkasti mielessä, ettei vanhurskauttaminen ole prosessi, jossa ihminen tulisi asteittain vanhurskaaksi perkaamalla synnin pois itsestään. Se ei tarkoita ihmisen olemuksen synnittömäksi tekemistä. Vanhurskauttaminen on vanhurskaaksi lukemista. Raamattu sanoo: "Mutta töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi" (Room. 4:4–5). Usko vanhurskauttaa sillä se omistaa Kristuksen ja hänen ansionsa.

Kun kiusaaja käy kimppuun ja kyselee hyvien tekojen perään lain rangaistuksilla ja helvetillä uhaten, olisimme hukassa, jos pelastuksemme olisi teoista eikä armosta. Mutta nyt kun itse Jumala, ylin tuomari, tekee oman tahtonsa mukaan ja vanhurskauttaa jumalattoman Jeesuksen ansion tähden, syntinen löytää lohdutuksen ja saa levon sielulleen.

Pelastus on varma, koska se perustuu Jumalan omille lupauksille hänen sanassaan

Raamattu nimittää Aabrahamia kaikkien niiden isäksi, jotka uskovat (Room. 4:11–16). Hänen uskossaan on jotakin kaikille tosi uskoville yhteistä. Hän näet uskoi ensiksikin Jumalaan, joka vanhurskauttaa jumalattoman (Room. 4:5). Aivan erityisesti Raamattu korostaa sitä, että Aabraham uskoi Jumalaa. Tarkoittaahan se sitä, ettei Aabraham perustanut uskoaan omille ajatuksilleen tai tunteilleen tai joidenkin ihmisten mielipiteille, vaan hänen uskollaan oli korkein mahdollinen auktoriteetti, itse iankaikkinen Jumala. Kun Aabraham uskoi Jumalaa, hän uskoi Jumalan antamaan lupaukseen, joka koski Kristusta. Tästä hänellä oli uskon takeena Jumalan sana. Itse hän oli jo vanha ja hänen vaimonsakin oli kuolettunut, mutta hän uskoi, että Jumala voi herättää kuolleet ja toteuttaa heissä jo sängen vanhoissa sanansa (Room. 4.17). "Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle, ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen hän voi myös täyttää" (Room. 4:20–21).

Myös jokaisen uskovan uskolle, meidänkin uskollemme, on ominaista, että se perustuu Jumalan sanalle, liittyytä tämä sana evankeliumin sanaan tai sakramentteihin. Varmuus syntien anteeksisaamisesta syntyy, kun Jumalan oma sana sen meille vakuuttaa.

Uskomme silloin Jumalaa emmekä ihmisiä. Ihmiset voivat pettää ja valehdella, mutta Jumala ei valehtele eikä petä. Hän on totuudellinen ja vanhurskas. Häneen voimme luottaa.

Jumala ei ole käynyt mykkäkoulua meidän ihmisten kanssa, vaan hän on puhunut. Hän on puhunut profeettain kautta. Hän on puhunut Poikansa kautta. Hän on puhunut apostolien kautta. Tämä erikoinen puhe on meillä saatavilla. Se on Pyhä Raamattu, jonka Jumalan ihmiset ovat kirjoittaneet Pyhän Hengen vaikutuksesta. "Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta", kirjoittaa apostoli Paavali (2 Tim. 3:16). Ja apostoli Pietari puolestaan kirjoittaa: "Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (2 Piet. 1:20–21) Pelastusvarmuus rakentuu Pyhän Raamatun sanalle, koska Raamattu on Jumalan sana ja hänen Henkensä synnyttämä. Sen vuoksi se ei petä, ei johda harhaan, ei erehdy eikä valehtele. Tämä on kristikunnan ikivanha usko, ja jokaisen tosi uskovan Jumalan hänelle lahjoittama usko.

Tulee mieleeni kansan kertomus miehestä, joka esitti uskovalle, ettei

Raamattuun voi uskoa, koska siellä kerrotaan valaskalan nielleen Joonan. Uskova puolestaan totesi, että hän kyllä uskoo sen ja kaiken, mitä Raamatussa on. Ja vaikkapa Raamatussa olisi kerrottu Joonan nielleen valaskalan, hän uskoisi senkin. Jumala on monilla hyvin erikoisillakin ihmeillä aikojen kuluessa harjaannuttanut kansaansa luottamaan Raamatun sanaan, jotta uskoisimme epäroimättä vielä suurempia ihmeitä, kuten Jumalan Pojan ihmiseksi tulon neitsyestä ja hänen ylösnousemuksensa ja olisimme

tätetyt lunastuksen nojalla autuudestamme varmoja. Saamme jättää kaikki asiat, jotka eivät mahdu järkeemme, Jumalan vastuulle. Viimeisenä päivänä yksikään meistä ei voi järkiparkaansa vedoten kestää tuomiolla, mutta Jumala on osoittautuva totuudelliseksi ja vanhurskaaksi ja jokaisen täytyy se tunnustaa ja antaa kunnia Jumalalle.

Raamattu on kaikissa kohdissaan erehtymätön, ja Jumalan lupaukset ovat varmat ja lujat.

Kaste on Jumalan tekemä armoliitto syntisen hyväksi

Kasteesta on useita mainintoja Raamatussa. Johannes Kastaja aloitti kastamisen. Hän oli profeetta, ja hänen kasteensa oli Jumalasta. Myös Jeesus kastoi (Joh. 1:22) toimintansa aikana Israelissa. Hän myös asetti kasteen sakramentin pelastuksen edellytykseksi kaikessa maailmassa.

Sellaisesta, joka ei ole tarkkaan lukenut Raamattuaan, saattaa tuntua, ettei Raamattu puhu kasteesta kovinkaan paljon. Asia on kuitenkin päinvastoin. Monet Raamatun lausumat, jotka eivät suoraan mainitse kastetta, tulevat kuitenkin ymmärrettäviksi kasteesta käsin. Sellainen on esimerkiksi "olla Kristuksessa" -ilmaus. Kasteessa näet meidät on viety Jeesuksen Kristuksen yhteyteen, pelastumaan, olemaan ja elämään hänessä.

Toisaalta asia on myös niin, että kaste oli hyvin elävänä alkuseurakunnan uskovien mielessä. He näet liittyivät seurakunnan yhteyteen kasteessa. Sitä edelsi kasteopetus. Kaikki kasteopetuksessa mukana olleet ymmärsivät, että kasteopetus tähtäsi kastehetkeen, vaikka toki sen merkitys oli pysyvä kasteen jälkeenkin. Kasteopetuksen läpi-

käyneille kaste oli suuri Jumalan armoteko, jonka he muistivat koko ikänsä.

Asia on toisin vakiintuneissa kristillisissä oloissa, joissa kristityiksi tullaan lapsena kasteessa. Jos niin kuin maallistuneissa oloissa ikävä kyllä on tavallista, kastetut lapset eivät elä seurakunnan ja kristillisen opetuksen yhteydessä, kastetapahtuma jää heille merkityksettömäksi eivätkä he osaa antaa arvoa kasteelleen. Heitä ei myöskään kiinnosta kysymys yleensä sielunsa pelastuksesta ja vielä vähemmän pelastusvarmuudesta.

Asia on toisin niiden suhteen, jotka Jumalan laki on saattanut synnintuntoon ja joille kysymys pelastusvarmuudesta on sen vuoksi hyvin tärkeä. Kun heille opetetaan Sanan mukaan pyhän kasteen lohdullisuus Jumalan tekona, he voivat lain syytösten edessä vedota Jumalan kasteessa heidän kanssaan tekemään liittoon. Kaste tuli Uudessa Liitossa ympärileikkauksen tilalle. Ympärileikkaus oli Vanhassa Liitossa Jumalan säätämä liitto, joka esikuvallisesti viittasi tulevaan Aabrahamin siemeneen eli Kristukseen. Apostoli Pietari

nimittää kastetta hyvän omantunnon liitoksi (1 Piet. 3:21). Tämän Pietarin lausuman käänsi vanha Biblia Lutherin esikuvan mukaan seuraavasti: "Se (vesi) nyt meitäkin kasteessa autuaaksi tekee... se (kaste) on hyvän omantunnon liitto Jumalan tykönä – Jeesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta." Koska Jumala on herättämällä Kristuksen kuolleista osoittanut hyväksyneensä Poikansa lunastustyön ja antaneensa koko maailmalle hänessä synnit anteeksi ja koska meidät on kastettu Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen, todistaa kasteemme meille, että meidät on siinä saatettu omistamaan se autuus, jonka Jee-

sus on meille ja kaikille syntisille hankkinut. Raamattu sanoo: "Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää... jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseensä kieltää hän ei saata." (2 Tim. 1:11–13). Jumala on liitosaan uskollinen. Koska hän on totuudellinen ja iankaikkinen rakkaus, hän ei voi kieltää itseään. Niin pyhä kasteemme kertoo meille, että synty painaa ja omatunto syyttää, saamme tulla Jumalan tykö kasteen liiton turvissa. Onhan Jeesus sanonut: "Joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos" (Joh. 6:37).

*Herran pyhä ehtoollinen
on uusi liitto
Kristuksen veressä
syntien anteeksiantamiseksi*

Jumala ei ole jättänyt meitä yhden armonvälineen varaan, vaan hänen armonsa lujuutta osoittaa se, että hän on antanut kolme eri armonvälinettä. Nämä ovat evankeliumin sana, kaste ja ehtoollinen. Sana puolestaan esiintyy luettuna, kuultuna, laulettuna, muisteltuna ja aivan erityisesti henkilöön kohdistettuna ripissä. Kuten Raamatussa sanotaan, että jokainen asia tulee vahvistaa kahden tai kolmen todistajan sanalla, niin Jumala on vahvistanut myös armonsa kolmella eri armonvälineellä.

Jeesus asetti ehtoollisen. Raamattu kertoo siitä: "Ja hän otti leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: 'Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni.' Samoin myös maljan, aterian jälkeen, ja sanoi: 'Tämä on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan.'" (Luuk. 22:19–20). Ja toisessa Raamatun paikassa: Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: "'Ottakaa ja syökää; tämä on minun ruumiini.' Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi

heille ja sanoi: 'Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.'" (Matt. 26:26–28). Apostoli Paavalikin, meidän pakanain apostoli, on kertonut meille ehtoollisen asettamisen. Hän kirjoittaa: "Sillä minä olen saanut Herralta sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut, että Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi ja sanoi: 'Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni.' Samoin hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi: 'Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni.'" (1 Kor. 11:23–25)

Vanha Liitto oli nyt takanapäin ja Uusi Liitto oli toteutunut Jeesuksen veren aikaansaamana ja vahvistamana. Tämä liitto on armoliitto, syntien anteeksiantamisen liitto. Apostoli Pietari todistaa: "Ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla

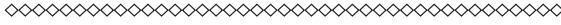
verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Lunastuksen sinetiksi ja armon vakuudeksi Jeesus sääti ehtoollisen sakramentin. Kuten asetussanat kuuluvat ja lupaavat, ehtoollinen antaa meille synnit anteeksi. Siinä saamme nauttia sen Uhrikaritsan, joka on kantanut ja ottanut pois koko maailman synnin (Joh. 1:29).

Ehtoollisessa otamme vastaan aivan suullamme Kristuksen todellisen

ruumiin ja todellisen veren ja kuulemme nämä sanat: "sinun edestäsi annettu", "sinun edestäsi vuodatettu", "syntiesi anteeksiannettamiseksi". Saamme osallisuuden näihin lunnaisiin aivan ilmaiseksi, lahjana, panttina ja osoituksena siitä, että Jumala on armahtanut meidät Poikansa uhrin tähden. Ehtoollisessa Jumala laskeutuu taivaallisesta korkeudestaan alas meidän alhaisuuteemme ja vakuuttaa: syntisi ovat anteeksiannetut, mene rauhaan.

Jo paratiisissa Jumala lähestyi langenneita esivanhempiamme ja julisti heille lupauksen käärmeen pään murskaajasta. Hän lähetti myös profeetta Naatanin hoitamaan langenneen Daavidin sielun ja julistamaan hänelle armon. Tämä on aina ollut Jumalan tapa. Hän tulee langenneiden luo. Hän antaa murheellisille lohdutuksen. Hän antaa kuolleille elämän. Hän hoitaa heikkoja. Sen hän tekee armonvälineillään. Saamme nousta ehtoollispöydästä huojentuneina syntimme anteeksisaaneina ja Jumalan rauha sydämessä.

Ripissä saatu synninpäästö on voimassa taivaassa

Rippi on erityinen ulkonaisen sanan eli evankeliumin julistamisen muoto. Siinä meille julistetaan henkilökohtaisesti: "Sinun syntisi ovat anteeksiannetut."

On huomattava, ettei rippi ole lakia, vaan evankeliumia. Se on aivan erityisesti tarkoitettu aroille ja pelästyneille omilletunnoille, jotta he saisivat rauhan sydämeensä ja voisivat kulkea eteenpäin Jumalan lapsina iloisin mielin.

Jeesus sanoo: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa" (Matt. 18:18). Ja toisessa kohdassa: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." (Joh. 20:22–23) Nämä sanat eivät tietenkään rajoitu yksityisrippiin, mutta koskevat tietysti sitäkin. Saamme olla varmoja siitä, että vastaanottaessamme ripissä synninpäästön syntimme ovat todella anteeksiannetut Kristuksen työn nojalla ja olemme synneistämme päästetyt sekä täällä maan päällä että taivaassa.

Tällaisen vallan, niin sanotun avaintenvallan, Kristus on antanut Kirkolleen. Se on sillä siihen asti, kunnes hän viimeisenä päivänä tulee saattamaan Isän armolla siunaamat iankaikkiseen iloon. Sitä seurakunnan nimissä säännönmukaisesti käyttävät pastorit. Muuten se valta on toki kaikilla uskovilla. Apostoli Pietari kirjoittaa uskovista: "Te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa" (1 Piet. 2:9).

Se, että avaintenvalta on annettu koko Kristuksen Kirkolle eli kaikille uskoville, on perusteena esimerkiksi hätäkasteelle, jonka saa toimittaa kuka tahansa siihen pystyvä kristitty.

Uskonpudistaja Martti Luther opetti erityisesti Joh. 20:22–23:een vedoten, että avaintenvalta on niillä, joilla on Pyhä Henki. Luterilainen tunnustus tarkensi tätä selittämällä, että avaimet on annettu koko Kirkolle eikä vain joillekuille erityisille henkilöille kuten paaville. Se lausuu: "Onhan sitä paitsi myönnettävä, että avaimet eivät ole yhden ainoa nimetyn henkilön haltuun uskotut, vaan että ne kuuluvat seurakunnalle, niin kuin mitä selvimät ja tukevimmat todistukset osoittavat... Julistaahan maallikkokin hätätilassa synninpäästön, näin tullen toisen seurakunnanpalvelijaksi ja paimeneksi" (Paavin valta ja yliherruus, TK 1948 s. 276,#24; 282,#67). Kun Tunnustus puhuu tästä asiasta, se esittää kaikki seurakunnanpaimenet jumalalliseen oikeuteen nähden samanarvoisina, mutta samalla koko Kirkon avaintenvallan haltijana.

Ollaksemme varmoja siitä, että todella olemme saaneet ja saamme syntien anteeksiantamuksen kaikissa armonvälineissä, meidän on ymmärrettävä vielä eräs tärkeä asia. Vaikka avaimet on annettu koko Kirkolle eli uskoville eli niille, joilla on Pyhä Henki, emme saa tehdä siitä vääriä johtopäätöksiä. Synninpäästöä armonvälineissä ei ole sidottu pastorin eikä kenenkään muunkaan uskovan persoonaan ja henkilökohtaiseen uskoon, niin että meidän ollaksemme varmoja armosta pitäisi olla varmoja siitä, että julistaja on armontilassa eli uskossa. Synninpäästö on sidoksissa armonvälineisiin, joilla on Jumalan lupaus. Tunnustus lausuu: "Sakramentit ovat kuitenkin tehoisat, vaikka niitä jakavat papit eivät ole vanhurskaita" (Augsb. tunn. VIII, #2. TK 1948, s. 28). Koska me emme näe ihmisen sydämeen ja ulkokultailu on mahdollista, pelastusvarmuuden rakentaminen pastorin tai jonkun muun henkilön henkilökohtaisen uskon varaan, siirtää varmuuden saamisen kestäättömälle pohjalle. Kun kutsuttu pastori jakaa armonvälineitä ja niillä antaa synninpäästön, hän tekee sen Kristuksen Kirkon nimissä ja käyttää sitä valtaa, jonka Kristus on antanut Kirkolle eli niille, joilla on Pyhä Henki. Hän siis vaikuttaa oikein toimivassa saarnavirassa.

Vielä on tarpeen kiinnittää huomiota siihen, miten Joh. 20:22–23 on ymmärrettävä. Sitä ei saa käsittää niin, että muualla Raamatussa ilmaistu totuus tulee kielletyksi. Kun Jeesus sääti jotakin koko Uuden Liiton Kirkko koskevaa, hän antoi käskynsä apostoleille, joiden perustukselle oli määrä Uuden Liiton kirkko rakentaa. Niinpä hän antoi heille käskynsä Uuden liiton kasteesta (Matt, 28:18–20; Mark. 16: 15–16) apostoleille. Ehtoollisen hän asetti, kun vain apostolit olivat paikalla. Kuitenkin helluntaista lähtien ehtoolliselle ovat osallistuneet sekä paimenet että seurakunnan rivijäsenet, miehet ja naiset. Jeesuksen asetusta ei ole rajattu saarnaviran haltijoihin, vaan se on ymmärretty yleiseksi. Niin myös tässä Johanneksen kohdassa Jeesus ei anna avaimia vain paimenille, vaan koko Kirkolle. Luther ymmärsi tämän hyvin, samoin C.F.W. Walther. Sen sijaan virkaopissa Roomaan päin kallellaan olevat teologit, kuten Wilhelm Löhe, ovat rajoittaneet Johanneksen lausuman saarnavirkaan ja omaksuneet käsityksen, että saarnavirka lisäisi itse itseään. Kuitenkin useat muut raamatunkohdat (erityisesti 1 Piet. 2:9, 1 Kor. 3:21: "Kaikki on teidän.") pakottavat meidät ymmärtämään tekstin siten, että avaintenvalta on annettu koko Kirkolle eikä vain sen viralle. Kun niin on, seurakunta ei ole sidottu toisuskoihin paimeniin, vaan sillä on oikeus kutsua ja vihkiä virkaan oikeaoppisia paimenia palvelemaan jäseniään puhtaalla Jumalan sanalla ja oikeilla sakramenteilla. Silloin Jumalan sana on "jalkaimme lamppu" (Ps. 119:105) ja näyttää meille luotettavasti tien autuuteen.

Toki kohta Joh. 20:22–23 koskee myös saarnavirkaa, kuten myös Luther ja Walther sen käsittivät. Mutta siitä ei voi johtaa sitä outoa käsitystä, että saarnavirka lisäisi itse itseänsä ja että virkaanvihkimys siirtäisi viran toiselta viranhaltijalta toiselle, vaan se on ymmärrettävä niin, että seurakunta omistaa koko avaintenvallan. Tällainen ymmärrys ei sido Jumalan armoa ihmisen armontilaa tai virkaanvihityn paimenen persoonaan, vaan armonvälineisiin, joilla oikeata paimenet hoitavat virkaansa ja joiden hoitajiksi seurakunta on heidät kutsunut.

*Pelastus on varma,
koska Jumalalle on kaikki mahdollista*

Jeesus sanoi kerran opetuslapsilleen: "Totisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan" (Matt. 19:24). Opetuslapset ihmettelivät sitä ja sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?" Tähän Jeesus vastasi: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista." (Matt. 19:26)

Emme voi ostaa pelastusta. Emme saa asettaa pelastuksen asiassa rikkaita köyhien edelle. Ei omaisuus eikä edes tiedon rikkaus ole sellaisia asioita, joilla taivas aukenee. Jeesus yksin on avannut taivaan. Pääsemme sinne vain hänen kauttansa, armosta, emme ansiosta, emme asemamme tähden, emme ominaisuuksiemme tähden. Loppujen lopuksi jokainen on samassa asemassa, syntisenä ja tuomittuna Jumalan edessä. Jumalan pyhä laki tukkii jokaiselta pääsyn omassa varassaan taivaan autuuteen. Mutta se, mikä ihmiselle on mahdotonta, on Jumalalle mahdollista. Häntä yksin saamme kiittää jokaisesta sielusta, joka tulee taivaan autuuteen. Pelastus perustuu Jumalan rakkauten ja hänen Poikansa toimittamaan syntien sovittukseen. Sitä Pyhä Henki kirkastaa meille mahdottomille armonvälineillä ja jakaa syntien anteeksiantamusta sulana lahjana. Koska Jumalalle on kaikki mahdollista, hän voi pelastaa syntisen, jopa kaikkein suurimman syntisen.

Koska pelastus perustuu Jumalan mahdollisuuksiin eikä meidän ominaisuuksiimme tai kykyihimme, saamme olla varmat pelastuksesta. Jumalan kykyä ei tarvitse epäillä eikä sitä edes sovi epäillä.

Jumalan iankaikkinen armovalinta on autuuden tae

Lainaan seuraavassa pidemmän hienon jakson veritodistaja Antonio Palearion kirjasta Ristiinnaulittu Kristus ja hänen armotyönsä. Kirjassa on muitakin armovalintaan liittyviä hyvin lohdullisia kohtia, joihin kannattaa perehtyä.

Näin siis Paleario:

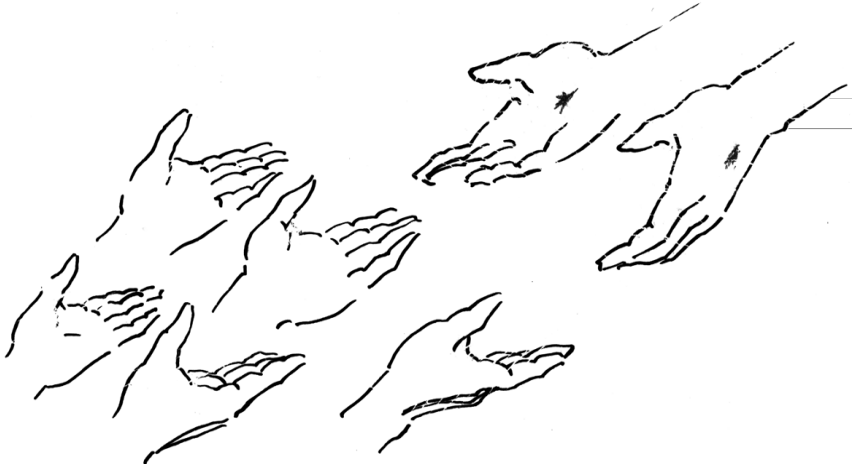
"Rukouksen, kasteemme liiton muistamisen ja ehtoollisen ohella meillä on vielä eräs tehokas keino taistella epäuskoa vastaan sekä sitä pelkoa vastaan, jota rakkaus ei tunne (1 Joh. 4:18). Se on se, että tutkimme sanaan perustuvaa oppia armovalinnasta, joka on tullut meidän osaksemme. Se oppi on hengen miekka, joka kykenee tuhoamaan kaikki vihollisemme.

Herra sanoo: "Mutta älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa." (Luuk. 10:20) Rasittuneella, kiusatulla ja syntiin langenneella sielulla ei ole maailmassa suurempaa ilonaihetta kuin oppi armovalinnasta ja se, että ihminen kuuluu niihin, "joiden nimet ovat elämän kirjassa" (Fil. 4:3). Sillä joka uskoo tähän ja joka pitää mielessään Jumalan armon, on suuri lohdutus. Hän tietää, että Jumala, hänen Isänsä, on valinnut hänet iankaikkiseen elämään ja tulee ja auttaa häntä, kun hän lankeaa. Hän sanoo sydämessään: jos Jumala on valinnut minut ja määrännyt minut lapsekseen, kuka voi silloin estää minua? "Jos

Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" (Room. 8:31).

Kun Jumala lähetti rakkaan Poikansa, hän täytti meidän asiassamme tekemänsä armopäättöksen. Jumalan Poika on varmin tae siitä, että me, jotka olemme ottaneet vastaan evankeliumin armon, olemme Jumalan lapsia. Meidät on valittu iankaikkiseen elämään. Tämä Jumalan pyhä päätös antaa oikeille kristityille pysyvän sisäisen ilon. Se lisää intoa tehdä hyviä tekoja, täyttää kristityt rakkaudella Jumalaa kohtaan ja tekee heistä maailman ja synnin vihollisia. Kuka voisi olla niin kovasydäminen, ettei rakastaisi Jumalaa, jos hän uskoo, että Jumala on jo iankaikkisuudessa valinnut hänet lapsekseen? Kuka voisi olla niin röyhkeä, ettei hän pitäisi kaikkia maailman rikkauksia, kunniaa ja iloa mitättöminä, kun hän tietää, että Jumala on varmasti tehnyt hänestä perillisen? — — —

Oikeaa kristittyä ei vahingoita se, että hän uskoo, että hänet on valittu. Se on päinvastoin hyödyllistä hänelle. Jumala ei ole ilmoittanut ihmisille armovalinnastaan siksi, että heidän rakkautensa Jumalaa kohtaan kylmenisi ja heistä tulisi haluttomia tekemään hyviä tekoja. Päinvastoin – Jumala haluaa, että heissä heräisi halu ja rakastava mieli kaiken hyvän tekemiseen. Siksi kristitty on toisaalta varma siitä, että hänet on valittu iankaikkiseen elämään, ei omien tekojen tähden vaan yksin armosta. Toisaalta hän yrittää

tehdä hyvää ja seurata näin Kristuksen esimerkkiä." (S. 90,91,105–106) Näin siis Paleario.

Armovalinta autuuteen on uskoville varma, koska se on Jumalan päätös jo iankaikkisuudessa eikä heikon, kompastelevan ihmisen ajatus. Armovalinta ei ole tapahtunut meidän tekojemme nojalla, vaan se on tapahtunut Kristuksessa, toisin sanoen Kristuksen sovitustyön nojalla, "hänen verellään vihmittäviksi" (1 Piet. 1:2). Edelleen Jumala toteuttaa valintansa täällä ajassa "Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen" (2 Tess. 2:13) eikä ihmisen ajatusten ja päätösten mukaan. Kun siis havaitsemme Pyhän Hengen synnyttäneen meissä uskon Ristiinnaulittuun, on se selvä merkki siitä, että olemme autuuteen valitut.

Meidän ei tule ajatella armovalintaa muuta kuin Jumalan sanan nojalla ja yhteydessä Jumalan yleiseen armothahtoon ja Kristuksen ristin sovitukseen. Niistä käsin se paljastuu lohdulliseksi opiksi.

Kun valinnassa on paljon sellaista, mitä emme käsitä ja mitä Jumala ei ole ilmoittanut, meidän on lohdullista muistaa Lutherin sanoja: "Mutta nyt meidän on katsottava sanaan ja jätettävä sikseen tuo [Jumalan] tutkimaton tahto, sillä meitä on ohjattava sanalla eikä tuolla tutkimattomalla tahdolla." (Sidottu ratkaisuvälillä s. 139)

Omista teoista, järkemme sokkeleista ja lain tuomioista saamme ilolla käydä Jeesuksen ristin juurelle ja ammentaa armoa armon päälle.

Pelastus on varma, koska lain tarkoitus ei ole saada meitä pelastamaan itse itseämme, vaan saattaa synnintuntoon ja olla kasvattajana Kristukseen

Kun ihmisen omatunto herää lain satuttamana, syntyy omantunnon syytöksiä tehdyistä synneistä ja kadotuksen pelko. Siinä tilassa ihminen yrittää päästä rauhaan Jumalan kanssa lain tietä luopumalla synnistä ja pyrkimällä vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan. Niin hyvä asia kuin synnistä luopuminen ja vaellus Jumalan tahdon mukaan onkin, se tie ei kuitenkaan anna meille omantunnon rauhaa emmekä voi siten saada jo tekemiämme syntejä anteeksi. Se ei ole evankeliumin mukainen pelastustie, vaan lainalaisen ihmisen epätoivoinen yritys. Emmehän me pysty irtautumaan synnistä niin, että olisimme aivan pyhiä, vaan meissä pysyy kuolemaamme asti vanha ihmisemme ja uskovinakin hairahdumme monin tavoin.

Pelastusta varten Jumala on asettanut meille armon tien. Jeesus Kristus on sovittanut syntimme, jotta me saisimme ne anteeksi uskon kautta ilman omia tekojamme.

Jumala ei ole antanut meille lakiansa, että se ohjaisi ja pakottaisi meidät itse pelastamaan itsemme. Lain tarkoitus on päinvastoin saattaa meidät näkemään, ettemme kykene itse sovittamaan syntejämme emmekä omalla parannuksellamme tulemaan Jumalalle otollisiksi. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukitaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä" (Room. 3:19). Jokaisen synnintuntoon tulleen on hyvä havaita tämä.

Tämä on tärkeä ja aivan välttämätön lain tehtävä, mutta Jumala ei ole tarkoittanut sitä siksi välineeksi, joka antaa meille tunnon rauhan. Kun laki on saattanut meidät kahistumaan tilaamme, sen aika on vaieta ja toisen Jumalan sanan eli evankeliumin on aika puhua meille armon ja lohdutuksen sanoja.

Vaikka laki julistaa meille kadotustuomion ja tekee meille selväksi, mitä olemme synneillämme ansainneet, niin sen perimmäinen tarkoitus ei ole viedä meitä kadotuksen vaivaan. Ei suinkaan, vaan lain tarkoitus on saattaa meidät synnintuntoon, että Jumalan armo Kristuksessa kelpaisi meille. Apostoli Paavali lausuu: "Niin muodoin on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme" (Gal. 3:24). Laki ei voi estää meitä turvautumasta armoon Kristuksessa, koska Kristus on lain täyttänyt ja meidän rangaistuksemme kantanut. Sen, mitä laki vaatii, löydämme Kristukselta. Siten laki palvelee kasvattajana Kristukseen, kun se sulkee meiltä kaikki muut pelastustiet, mutta jättää sulkematta pelastumisen armosta uskon kautta Jeesukseen.

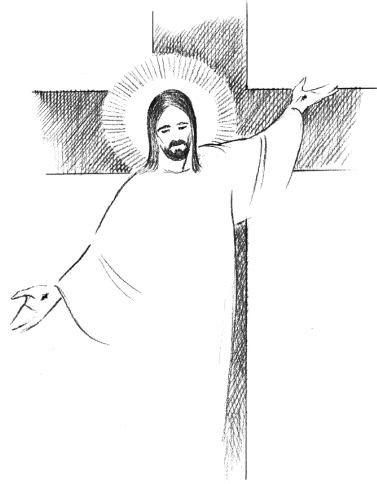
Kun emme etsi laista pelastusta, vaan turvaudumme sulaan armoon Kristuksessa, taivas pysyy meille avoimena, ja voimme iloita siitä, että nimemme ovat kirjoitettuna taivaassa.

Pelastus on varma, koska evankeliumin tar- koitus on paljastaa Jumalan rakkaus ja viedä meidät armon alle Kristuksen tykö

Katsahtakaamme vielä Jumalan toiseen sanaa eli evankeliumiin. Se on sanoma Jumalan täydellisestä, lopullisesta syntien sovituksesta, jonka hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus on meitä syntisiä varten saanut aikaan. Siinä on ihmeellinen voima. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta.'" (Room. 1:16–17).

Evankeliumi synnytti apostolien toimesta pakanamaailmaan elinvoimaisen kristillisen kirkon. Se on apostolisen ajan jälkeen antanut lukemattomille lain kauhiammille syntisille uskon, tunnonrauhan ja autuuden ilon. Se on ollut myös voima kestäämään vainoa ja jopa kärsimään marttyyrikuoleman. Armon varassa on ollut turvallista elää ja siirtyä täältä Jumalan, taivaallisen isän, tykö.

Syntinen, jolta laki pimitti taivaan, ei voinut nähdä Jumalan sydämessä muuta kuin vihaa syntiä ja syntistä kohtaan, mutta evankeliumi ilmoitti meille syntisille, että Isän sydämessä on palanut iankaikkinen rakkaus meitä kohtaan. Sen rakkauden lähettämänä Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja teki kaiken, mitä autuuteen tarvitaan, juuri langenneita, syntisiä varten.

Kun tämä rakkaus avautuu evankeliumista lain satuttamalle syntisraukalle, hänen sydämessään syntyy rauha ja iloa. Taivas on auki. Evankeliumi ei lähesty meitä uusin vaatimuksin, vaan se on rauhan viesti siitä sovinnosta, joka on jo syntynyt Jumalan ja ihmiskunnan välille, kun Kristus on lepyttänyt Jumalan vihan.

Evankeliumi ei tiedä mitään laista, vaan se vie meidät armon alle. Siinä syntisen on hyvä levätä – Isän sylissä ja odottaa autuaallisen toivonsa täytymistä. Saamme muistaa, että samoin kuin Kaanaan häissä paras oli jätetty viimeiseksi, myös se, mikä uskovia odottaa, on todella oleva vertaamattoman hyvää.

Pelastus on varma, koska laki ja evankeliumi ovat toistensa vastakohtia eikä laissa ole evankeliumia eikä evankeliumissa ole lakia

Tehdäksemme lain ja evankeliumin välisen eron lukijoillemme täysin selväksi, meidän on kiinnitettävä huomiota siihen, että laki ja evankeliumi ovat toistensa vastakohtia eikä laissa ole evankeliumia eikä evankeliumissa ole lakia.

Niin kauan kuin ihminen ajattelee, että hän voisi jotenkin lakia täyttämällä päästä Jumalaa lähemmäksi ja pelastua, hän ei tunne syntisyytensä syvyyttä ja sen todellista kadottavuutta. Se tarkoittaa samalla sitä, ettei hän tunne Kristuksen sovitus työn suuruutta. Häneltä puuttuu molempien, sekä lain että evankeliumin, oikea tuntemus. Molemmat ovat hänelle hämäriä. Hän on pelastuakseen valmis lisäämään jotakin siihen, mitä Kristus on tehnyt. Lain ja evankeliumin sekoittaminen keskenään on perkeleen juoni, jolla hän häivyttää pelastusvarmuuden.

Jos taas ihminen ajattelee, että pelastus riippuu ihmisen olemuksen pyhittymisestä ja että tämä kuuluisi vanhurskauttamiseen, hän turmelee evankeliumin. Jumala näet vanhurskauttaa jumalattoman. Vanhurskaus on uskosta, ei lain teoista. Pelastus yksin uskosta sulkee pois kaikki ihmisen omat teot ja myös muiden ihmisten teot. Uskosta vanhurskauttaminen tarkoittaa sitä, että Kristus yksin on meidän vanhurskautemme. Armosta pelastuminen on täydellinen vastakohta kaikille ihmisen omille teoille ja kuvitelluille ansioille. Galatiassa harhaopettajat halusivat liittää evankeliumiin lakia. Apostoli Paavali lausui niitä ajatelleen, jotka sekoittivat lakia evankeliumiin: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi

teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu" (Gal. 1:8). Kysymyksessä on yleinen, jokaista koskeva totuus.

Laki ei tunkeudu evankeliumin läpi eikä evankeliumi lain läpi, vaan niillä kummallakin on oma tehtävänsä: laki vaikuttaa synnintunnon, osoittaa Jumalan vihan, ja kuolettaa, evankeliumi vaikuttaa uskon, antaa synnin anteeksi, paljastaa Isän rakastavan sydämen syntisiä kohtaan, antaa sydämelle rauhan, tekee Jumalan lapseksi ja vie kirkkauden majoihin.

Näitä asioita uskonpuhdistaja Martti Luther on selvitetty erityisesti Galatalaiskirjeensä pidemmässä selityksessä, mutta myös muissa teoksissaan. Tunnustuskirjojen Yksimielisyyden ohjeessa on erityinen lukua laista ja evankeliumista. Tri C.F.W. Walther on käsitellyt lain ja evankeliumin eroa perusteellisesti erinomaisessa teoksessaan Laki ja evankeliumi. Franz Pieperin Kristillisen dogmatiikan aivan erityinen ansio on, että hän kautta koko suuren teoksensa pitää silmällä lain ja evankeliumin välisen eron. Kannattaa perehtyä lain ja evankeliumin eroon näiden luotettavien opettajien johdolla.

Eräissä kirkollisissa ja herätysliikepiireissä ei opeteta eikä tunnusteta pelastusvarmuutta, vaan kuulijat jätetään epävarmuuteen autuudestaan. Se johtuu suurelta osalta lain ja evankeliumin sekoittamisesta keskenään. Kun pidämme ne erillään, saamme samankaltaisen uskon ja opin varmuuden, mitä apostoli Paavalin Galatalaiskirje ilmentää.

Jumalan yleinen ja vakava armotahto tekee meidät varmoiksi pelastuksesta

Jumalan armotahtoon liittyy kaksi piirrettä, jotka antavat usko-ville varmuuden pelastuksesta. Se on yleinen, kaikkia koskeva ja se on vakava, todellinen.

Raamattu sanoo: Jumala "tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1 Tim. 2:4). Vapahtaja vakuuttaa: "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16).

Raamatusta ei löydy yhtään sel- laista kohtaa, joka rajoittaisi Juma- lan armotahdon ja Jeesuksen toi- mittaman sovituksen yleisyyttä eli universaalisuutta. Jeesus aivan itki Jerusalemia, kun joutui sanomaan: "Kuinka usein minä olenkaan tah- tonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Matt. 23:37)

Jumala on osoittanut armo- tahtonsa vakavaksi, todelliseksi. Hän ei ole pilanpäiten lähettänyt evankeliumiaan maailmaan, vaan hän todella haluaa, että kaikki sen uskoisivat ja pelastuisivat. Jos ihminen ei sitä usko, syy on yksin hänen. Jeesuksen vertauksessa suurista illallisista Herra sanoo pal- velijalle: "Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täytyisi" (Luuk. 14:23). Tämä pakko ei ole ulkonai- nen, rangaistuksilla ja uhkauksilla aikaansaatu, vaan se on pakko, joka syntyy raittiista lain ja evan- geliumin saarnasta. Tiedämme, ettei meillä ole muuta pelastusta kuin evankeliumin tarjoama ja niin Jumalan vaikutuksesta uskomme ja käymme sisälle Jumalan valta- kuntaan. Se ei ole vastahakoista pakkoa, vaan kutsu, jonka saamme ilolla ottaa vastaan.

Martti Luther

Pakota heitä tulemaan sisälle

"Mene sinne", hän sanoo, "ja pakota heitä tulemaan sisälle". Maailma näet aina asettuu vastustamaan evankeliumia eikä se saata sen oppia sietää. Kaikesta huolimatta isäntä tahtoo talonsa täyttyväksi vieraista, sillä hän on sen varalle varustautunut: hänellä täytyy olla ihmisiä, jotka syövät, juovat ja ovat iloisia, teki hän niitä vaikka kivistä!

Tästä huomaamme myöskin, että Herra Kristus meidän tähtemme sallii maailman olla olemassa näin kauan, vaikka hänellä olisi ollut kyllin aihetta hävittää se perin pohjin meidän syntimme tähden. Hän ei kuitenkaan tee niin siitä syystä, että hän tarvitsee enemmän vieraita, ja myöskin valittujen tähden, jotka nekin kuuluvat näihin illallisiin. Se siis, että hänen palvelijansa tuovat evankeliumin meille, on sen merkinä, että myös me, jotka olemme kastetut ja uskomme, kuulumme näille illallisille: olemmehan me niitä suuria herroja, jotka makaamme aitovierillä, toisin sanoen, sokeita, kurjia, kelvottomia pakanoita.

Mutta kuinka meitä sitten pakotetaan? Eihän Herra Jumalamme halua pakonalaisia palveluksia? Hän pakottaa kaikkia ihmisiä siten, että saarnauttaa meille: »Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen» (Mark. 16:16). Siinä hän näyttää meille kummankin, sekä helvetin että taivaan, kuoleman ja elämän, vihan ja armon, ja hän ilmaisee meille syntimme ja turmiotilamme, sitä kauhistuaksemme, kuullessamme ihmisen heti syntymältänsä, sellaisenansa, perkeleen omaksi ja kadotetuksi. Tämä on se pakottamisen toinen kohta: Jumalan vihan tähden kauhistuneena halataan häneltä armoa.

Kun tämä saarnan avulla on toteutunut, kun sydämet näin ovat masennetut ja kauhistetut, tahtoo hän edelleen saarnattavaksi näin: Ihmisparka, älä vaivu epätoivoon, vaikka oletkin syntinen ja vaikka noin kauhea tuomio sinua painaakin, vaan tee näin: ota vastaan kaste [mikä meille on tullut jo lapsena], kuuntele evankeliumia, siitä saat kuulla Jeesuksen sinun tähtesi kuolleeksi ja syntisi hyvittäneeksi; sen uskoessasi saat olla turvassa Jumalan vihalta ja iankaikkiselta kuolemalta ja sinä saat aterioida näillä ruhtinaallisilla illallisilla herkutellen niin, että tulet lihavaksi ja voimistut—.

Tämä on sitä oikeata pakottamista: kauhistetaan synnillä eikä niin kuin paavi pakottaa kirkonkirouksellaan. Paavi ei todellakaan pakota omaatuntoa oikein, koska ei opeta, mikä on todellista syntiä, vaan puuhailee houkantöissään: kirkonkirouksessa on se, joka ei noudata hänen määräyksiään ja inhimillisiä sääntöjään. Evankeliumi [laajassa merkityksessä] sitä vastoin alkaa ilmaisemalla synnin ja Jumalan vihan: me kaikki poikkeuksetta vietämme väärää elämää ja olemme jumalattomia. Tätä Herra Jumala käskee meille evankeliumillansa ilmoittaa, sa-

noessaan apostoleille: Menkää saarnaamaan parannusta! Parannusta taas ei voida saarnata sanomatta Jumalan vihastuvan kaikille ihmisille sen tähden, että he ovat täynnä epäuskoa, Jumalan halveksimista ja muita syntejä.

Tämän vihan pitää heitä kauhistaman ja tekemän omattunnot aroiksi ja pelonalaisiksi, niin että ne itse pakottavat itseänsä sanoen: Ah, Herra Jumala, mitä minä tekisin päästäkseni vapaaksi tästä surkeudesta? Kun ihminen näin kauhistuneena tuntee kurjuutensa ja hätänsä, silloin on aika sanoa hänelle: Istu tähän rikkaan isännän pöytään ja syö — vielä on näet monta pöytää vapaana ja niillä runsaasti syötävää —, toisin sanoen, ota vastaan kaste ja usko Jeesukseen Kristukseen, usko, että hän on puolestasi maksun suorittanut! Muuta keinoa auttamisesi ei ole. Näin viha lakkaa, ja taivaasta paistaa pelkkä armo ja laupeus, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Tuo sana "pakota heitä sisälle tulemaan" onkin pakotettavien köyhälle, kurjalle joukolla, toisin sanoen, erikoisesti meille, ennen kelvottomille ja kadotukseen tuomituille pakanoille, ylen määrin suloinen ja lohdullinen: Jumala sillä voimakkaasti tahtoo tuoda esiin ja osoittaa pohjattoman armonsa meitä kohtaan. Onhan epäilemättä sanomatonta rakkautta, että hän tällä sanalla osoittautuu niin halulliseksi pelastuksemme ja autuutemme asiassa, että ei ainoastaan ystävällisesti käske ja kehota kurjia syntisiä illallisillensa, vaan vieläpä tahtoo heitä niille pakotettaviksi ja ahdistettaviksi, ja ettei saa lakata pakottamisesta, ennen kuin tulevat illallisille. Näin hän tarpeeksi selvään ilmaisee, ettei aio heitä luotansa työntää hukkumaan, kunhan vain eivät itse varta vasten halveksimisellaan ja katumattomuuteen paatuen pakottamista vastusta. Hän on, niin kuin Tauler on sanonut, verrattomasti halukkaampi meille antamaan ja meitä auttamaan, kuin me olemme tai milloinkaan voimme olla vastaanottamaan tai anomaan, eikä hän meiltä mitään enempää pyydä, kuin että me vain sydämemme leveälle avaamme ja hänen armonsa omaksumme.

Tähän joka tapauksessa kuitenkin kuuluu niin parannuksen kuin syntien anteeksiantamuksenkin saarnan kautta tapahtuva pakottaminen; sen puuttuessa me pysymme aivan kovina ja jäykkinä, vailla parannusta, hänen vihansa alaisina, syntimenossamme ja perkeleen valtakunnan menossa. Myöskin me Jumalan vihan synnyttämän kauhistuksen meitä kohdatessa olemme liiaksi arkoja, pelkääväisiä ja epäroivia sitä sydämeemme sulkemaan ja uskomaan, että hän tahtoo osoittaa niin suuren armon ja laupeuden. Me kovin pelkäämme sitä, ettemme siihen kuulu ja että hän hylkää meidät syntimme ja suuren arvottomuutemme tähden. Siis täytyy hänen itsensä antaa käsky ja huolehtia siitä, että yhä edelleen kaikin tavoin jatketaan pakottamista ja ahdistamista esittämällä sekä vihaa suruttomille että armoa uskoville. Viha ja parannus pakottamalla pakottavat rientämään ja huutamaan armoa. Tämä on se oikea tie, jota näille illallisille käydään. Näin muodostuu sekä juutalaisista että pakanoista yksi kristillinen seurakunta; kaikkia sanotaan samalla tavalla köyhiksi ja kurjiksi, rammoiksi ja raajarikkoisiksi, sillä peljästytyänsä he omaksuvat evankeliumin sydäimestään ja ilolla.

Kirkkopostilla 3, ss. 88–89.

Armo on varma, koska Jumala ei sulje siitä pois suurintakaan syntistä

Koska Jumalan armo on yleinen, aivan kaikkia koskeva ja koska Jumala tahtoo jokaisen pelastuvan, seuraa siitä, ettei Jumala sulje suurintakaan syntistä pois armostaan. Ei ole aivan tavatonta, että joku pitää itseään niin suurena syntisenä, ettei hänellä ole asiaa taivaan autuuteen. Sellaisesta mielentilasta Jumala haluaa temmata siihen joutuneet pois ja vakuuttaa olevansa heillekin armollinen. Armo ei näet perustu ihmisen kelvollisuuteen, vaan se on kelvottomia varten.

Jotta olisimme tästä aivan varmat, Jumala on Henkensä kautta nähnyt hyväksi liittää Raamattuun esimerkkejä suurista syntisistä, jotka saivat armon osaksensa. Mainitsen muutaman esimerkin.

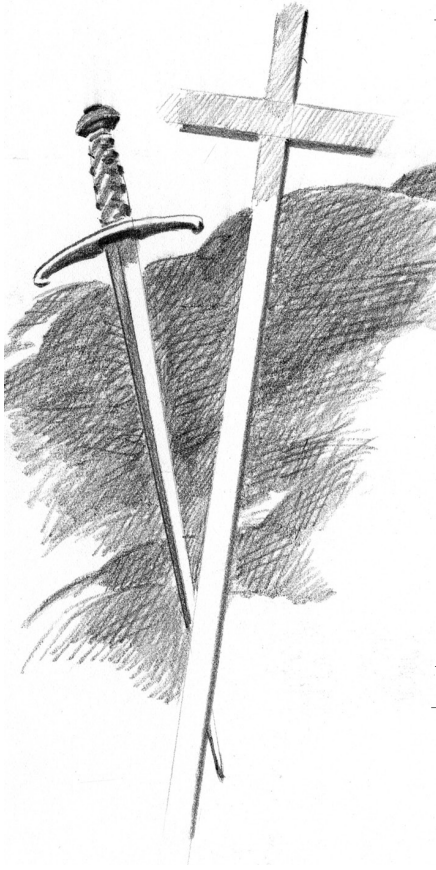
Ensimmäisenä tulevat mieleen Aadam ja Eeva, joiden lankeemuksen seurauksena turmeltui koko jälkimaailma. He kuitenkin uskoivat evankeliumin ja heistä tuli silloisen Kirkon alku ja perusjäsenet.

Patriarkka Jaakobin pojista

useimmat syöllistyivät hirvittäviin synteihin. Jumala kuitenkin kärsivällisyydessään puhutteli heitä ja veti heitä luoksensa. Kaikesta pahasta huolimatta heistä tuli Israelin kansan kantaisia. Se ei kerro heidän hyvydestään, vaan Jumalan pitkämielisyydestä ja hänen armonsa suuruudesta.

Daavidin vaiheita me kaikki tunnemme. Niistä näemme, ettei Jumalan käsi ole lyhyt nostamaan kadonnutta syvältäkään armonsa syleilyyn.

Kuningas Agrippa tunnetaan miehenä, joka oli tahrannut kätensä monien vereen. Hänelle kuitenkin Paavali todisti: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljolla, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoiseksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuun ottamatta" (Apt. 26:29). Koska apostoli tiesi, että evankeliumia oli julistettava jokaiselle uskon syntymiseksi, hän sanoi näin. Kun syntinen kääntyy,

siitä on taivaassa ilo enkeleillä, riippumatta siitä, miten suuri syntinen tuo ihminen on ollut.

Viimeksi haluan mainita itse apostoli Paavalin. Hän todistaa näin: "Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä

sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa; ja meidän Herraamme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin. Mutta sen tähden minä sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itselensä iankaikkiseksi elämäksi." (1 Tim. 1:12–16).

Kun laki tekee meille syntimme eläviksi ja avaa etemme helvetin kuilun, silloin luumme itsemme suurten syntisten joukkoon. Silloin emme järjestele itseämme jonkinlaiseen jonoon syntien suuruusjärjestyksessä, vaan tiedämme olevamme niin suuria syntisiä, että olemme ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja hänen armottomuutensa. Silloin Raamatun esimerkit suurista syntisistä lohduttavat meitä ja Pyhä Henki antaa meille rohkeuden uskoa, että armo riittää meillekin ja Jumala tahtoo meidänkin uskovan Jeesukseen ja pelastuvan.

Silloin Jumalan armolupaukset maistuvat meille kuin hunajalta ja kiitämme Jumalaa siitä, että hänen armonsä on suuri.

Pelastus on varma, koska sen puolesta puhuu koko Pyhän Kolmiykseyden toiminta

Jumalan rakkaus syntistä ihmiskuntaa kohtaan tulee Raamatussa ilmi niin monessa asiassa, että tuskin sitä kaikkea voi yhdessä lehden numerossa edes tuoda esiin. Jumalan pelastustahtoa korostaa myös Pyhän Kolmiykseyden toiminta sekä iankaikkisuudessa että ajassa.

1. Isän teot

Sen armopäätöksen ihmiskunnan lunastamisesta, jonka Pyhä Kolmiykseys teki iankaikkisuudessa, Jumala toteutti ajan täytyttyä lähettämällä Poikansa maailmaan ja antamalla hänet alttiiksi ristin kuolemaan syntiemme sovituksiksi. Joh. 3:16 lausuu sen selvästi: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että antoi ainokaisen Poikansa..." Jeesus sanoi juutalaisille: "Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne. Minä tunnen hänet, sillä hänestä minä olen, ja hän on minut lähettänyt." (Joh. 5:28–29). Jo Psalmeissa oli kirjoitettu: "Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni" (Ps. 40:9). Kristuksen maailmaan tulossa ja ristin työssä toteutui Isän tahto.

2. Pojan lunastustyö

Kuten tuo psalmin kohta lausui, Jeesus teki mielellään Isän tahdon eli suoritti lunastustyönsä. Se tuotti hänelle äärimmäistä kärsimystä, mutta silloinkin hän rukoili Isän tahdon toteutumista. Hän sanoi: "Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä" (Joh. 14:13). Ja millaisia olivatkaan hänen ystävänsä? Juudas kavalsi hänet, ja kuitenkin Jeesus sanoi hänelle: "Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?" (Matt. 26:50). Kriittisellä hetkellä Pietari kielsi hänet, Johannes pakeni. Sinäkin, Jeesuksen ystävä, katso hänen lunastustyötään! Se on ihmeellisen, ainutlaatuisen rakkauden osoitus!

3. Pyhän Hengen pyhittävä työ

Pyhä Henki tuli Isän ja Pojan lähettämänä kirkastamaan Kristusta. Hän ei jättänyt ihmiskuntaa oman onnensa nojaan eikä ihmistä tietämättömäksi siitä, mitä Poika oli tehnyt. Niinpä Pyhä Henki toimii sanassa ja sakramenteissa ja saattaa Kristukseen uskoviksi niitä, jotka ilman hänen työtään eivät voisi uskoa. Hän vaikuttaa uskovien sydämissä, niin että voimme yhtyä apostolin sanaan: "Koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: 'Abba! Isä!'" (Gal. 4:6).

Pelastuksemme asiassa Pyhä Kolmiykseys puhaltaa yhteen hiileen eli toimii saumattomasti sen hyväksi, että me syntiset pelastuisimme ja tulisimme perille taivaan autuuteen. Saamme jokaisen uskonkappaleen jälkeen tunnustaa: "Tämä on varmasti totta."

Armonvälineiden vaikutus tekee pelastuksen varmaksi

Armonvälineet synnyttävät ja säilyttävät uskon

Kun Kristus oli saattanut lunastustyönsä päätökseen, hän lähetti Kirkkonsa kaikkeen maailmaan. Hän varusti heidät Pyhällä Hengellä ja armonvälineillä eli evankeliumilla. Näin varustettuina apostolit ja koko Kristuksen Kirkko oli kykenevöitetty Kristuksen asialle eli kokoamaan täältä hänen Seurakuntansa taivaalliseen ilojuhlaan.

Emme voi epäillä tämän työn tuloista. Viimeisenä päivänä on Kristuksen tuomarinstuimen edessä oleva pyhien joukko, jotka saavat kutsun siirtyä Karitsan häihin. Miksi siis epäilimme sinne pääsyä omalta kohdaltamme? Niin kuin armonvälineet osoittautuvat tehokkaiksi pelastamaan Karitsan morsiamen eli Kirkon, samoin niiden teho riittää pelastamaan jokaisen yksittäisen uskovan. Saat nojata armontilasi ja pelastusvarmuutesi Kristuksen antamille armonvälineille. Saat olla varma siitä, että niissä Pyhä Henki kirkastaa Kristusta, ottaa hänen omastaan ja jakaa niiden vaikutuspiirissä oleville. Sanoihan Jeesus hänestä: "Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille" (Joh. 16:14). Kun sinulle on selvinnyt, että Jeesus on jo ottanut pois syntisi ja että ne ovat hänessä Jumalan edessä anteeksian-

netut, saat olla varma siitä, että tällaisen uskon on vaikuttanut Pyhä Henki kirkastamalla sinulle Kristuksen. Saat olla varma myös siitä, ettei hän jätä työtänsä kesken. On turvallista ja lohdullista elää armonvälineiden vaikutuksen alla. Silloin et ole itse pelastamassa itseäsi, vaan Hyvä Paimen itse kantaa sinua voimakkailla käsivarsillaan kotiin. Onhan hän luvannut: "Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan" (Jes. 46:4). Hän on myös sanonut: "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää" (Hes. 33:11).

Armonvälineet liittävät Kristuksen seurakuntaan

Pelastuksen varmuutta korostaa sekin, että armonvälineet liittävät meidät Kristuksen seurakuntaan, joka on ilmestyvä kirkkaudessa viimeisenä päivänä ja käyvä Herransa iloon. Kristuksen Kirkon jäsenyyteen ei tulla inhimillisen harkinnan tai ratkaisun nojalla, vaan Pyhän Hengen kutsusta ja vaikutuksesta. Tunnustamme: "Minä en voi omasta voimastani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla..."

On suuri Jumalan armoteko ja lahja, jos saamme elää säännönmukaisissa oloissa ja kokoontua puhtaan sanan ja oikeiden sakramenttien äärelle viikoittain. Mutta koska se ei ole aina mahdollista, on lohdullista, että Jumala voi säilyttää uskon ilmeistä yhteistä kokoontumista jopa yhdenkin armonvälineen varassa, kunhan emme halveksi puhtaita armonvälineitä emmekä jää niitä ilman, jos on mahdollista käydä niiden äärelle. Olemme kastettuja. Meillä on Raamattu ja meillä on paljon hyvää luterilaista kirjallisuutta. On rakentavia virsiä ja lauluja. Ja yleensä pääsemme ainakin joskus yhteisiinkin tilaisuuksiin ja pyhälle ehtoolliselle.

Armonvälineiden vaikutuksesta olemme Kristuksen seurakunnan jäseniä paikallisissa seurakunnissa. Emme ole yksin. Armonvälineet kertovat meille: "Se armo, jossa te olette, on Jumalan totinen armo" (1 Piet. 5:12).

Armonvälineet vievät perille

Armonvälineet ovat ne Hyvän Paimenen hartioiden, joilla hän kantaa lampansa taivaan kotiin. Niillä Paimen on etsinyt kadonneita, löytänyt heidät ja nostanut olalleen, ja niiden varassa tapahtuu taivasmatkamme. Armonvälineet julistavat meille yksimielisesti Jumalan rakkautta Kristuksessa. Ne vievät meidät Jeesuksen ristin juurelle. Ne julistavat meille armon. Ne päästävät meidät synneistä. Ne avaavat meille taivaan. Ne kantavat perille asti.

Sen vuoksi emme halveksi armonvälineitä, sanaa ja sakramenteja, vaan elämme niistä Jumalaa kiittäen.

Kun laki syyttää, kulku elämän tiellä on horjuvaa ja ahdistus valtaa sydämen, Jumalan ylenpalttinen armo, rauha ja autuuden ilo tulvivat vastamme armonvälineistä. Pyhä Henki julistaa niissä meille: olet Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Siihen sanomme: Aamen, totisesti.

Autuuden varmuuden seurauksia uskovan elämässä

Kun Pyhä Henki on armolupauksilla synnyttänyt sydämissämme pelastusvarmuuden, sillä on siunauksellisia seurauksia.

1. Rauha Jumalan kanssa

Uskoessamme evankeliumin Jumalan rauha astuu sydämeemme ja meille tulee hyvä olo. Olemme Jumalan rakkaita lapsia eikä meidän tarvitse pelätä hänen vihaansa ja tuomiotaan, koska Kristus on lepyttänyt Jumalan vihan ja sovittanut syntimme.

Tämä rauha on perustettu lujalle pohjalle, kuten Jumala sanoo sanassaan: "Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot" (Apt. 13:34). Kun kiusaaja pyrkii viemään meiltä tämän rauhan, saamme rientää Jumalan armon turviin. Jumala ei kiusaajan syytöksiä kuuntele. Kiusaaja on syösty pois taivaasta syyttämästä Jumalan omia. Rauha ei rakennu epävarmalle ihmisen tunnetilalle, vaan Kristuksen teolle ja selkeälle Jumalan sanalle. Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Hän on meidän rauhamme" (Ef. 2:14).

2. Autuuden ilo

Autuuden varmuus on ollut luonteenomaista evankeliselle kristillisyydelle. Tämä on ollut totta meidän kirkossamme, Amerikan Kansalliskirkossa sekä evankelisessa herätysliikkeessä. Siihen on yhdistynyt autuuden ilo. Sanoohan Raamattu: "Iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitetuina taivaissa" (Luuk. 10:20). Filipin vanginvartija "riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi" (Apt. 16:34). Meidätkin on kutsuttu riemuitsemaan syntimme anteeksi saaneina osaksemme tulleesta suuresta armosta.

3. Yhteys puhtaisiin armonvälineisiin

Autuuden varmuuteen liittyvä varmuus Jumalan sanan opista. Tämä taas johtaa meidät väärästä hengellisestä yhteydestä puhtaiden armonvälineiden pariin. Ymmärrämme, että meidän tulee pitäytyä Kristuksen Kirkkoon sen puhtaiden tuntomerkkien mukaan eikä ajelehtia kaikenlaisissa opin tuulissa. Oikea kirkollinen yhteys tarkoittaa yhteyttä oikeisiin armonvälineisiin, joista Kristuksen Kirkko tunnetaan. Sanoohan tunnustuksemme: Kristillinen kirkko "on kaikkien uskovien yhteys, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit Jumalan sanan mukaisesti jaetaan". Saksalainen teksti lisää vielä sanan *einträchtiglich* (yksimielisesti). Samalla kun rakastamme puhdasta Jumalan sanaa, käännämme selkämme väärälle opille. Rakkaus Jumalan puhtaaseen sanaan on rakkautta Jumalaan.

4. Esirukous

Kun olemme varmoja omasta autuudestamme, haluamme muidenkin tulevan siitä osallisiksi. Se johtaa meidät esirukoukseen ja toimintaan sielujen voittamiseksi Jumalan valtakuntaan.

5. Halukkuus muihinkin hyviin tekoihin

Kun Jumala on evankeliumillaan vetänyt meidät armoonsa, sydämeemme on muuttunut, niin että haluamme elää hänelle, joka on meidän edestämme kuollut ja ylösnoussut. Armo antaa sekä halun että voiman kaikinlaisiin hyviin tekoihin ja Jumalan mielen mukaiseen elämään.

Luther ja Raamattu

jatkoa edelliseen numeroon

Taistelu antinomismia vastaan

Lukijaa ei tarvitse muistuttaa siitä, että Lutherin mukaan koko Raamattu koostuu kahdesta "opista", nimittäin laista ja evankeliumista, ja että nämä molemmat opit ovat siinä suhteessa toistensa kaltaisia, että ne ovat Jumalan erehtymätöntä sanaa. Mitä evankeliumiin tulee, riittää, mitä jo on sanottu. On kuitenkin tarpeen osoittaa se vielä laista.

Vältyäksemme lakimaisuudesta meidän on tosin ensiksi varmistuttava siitä, mille kohdalle laki teologiassa kuuluu. Täyttymyksen aikana laki ei ole enää jonkinlainen teokraattinen käsite. Se on ilman seremonialain ja valtiollisen lain lisäyksiä, jotka aikanaan rajoittivat ja valmistivat ulkonaista Jumalan kansaa. Se rajoittuu siihen, mitä Jumala kaikkina aikoina vaatii kaikilta ihmisiltä ja vastaa heidän alkuperäistä määräämistään Jumalan kuvaksi. Tässä merkityksessä Luther puhuu "rakkauden luonnollisesta laista" vastakohtana Mooseksen lain ajaksi annetuista määräyksistä. Jokaiselle voidaan lausua se, mitä sanotaan kohdissa Room. 1:19s ja 2:14ss. Toisen Mooseksen kirjan lukuihin 19–20 liittyvä opetus tuo valtavalla tavalla esiin, että jopa kymmenessä käskyssä on yksittäisiä määräyksiä, jotka peilasivat juutalaisuutta, mutta eivät saksilaisuutta tai schwabilaisuutta. Niitä olivat kuvakielto ja sapatti viikon seitsemäntenä päivänä, pakollisena lepopäivänä. (Unterrichtung wie sich die Christen in Mose sollen schicken, WA 16,363ss.; W2 III,2ss.). Sen ohi on huomattava, ettei jokainen käskysana koske jokaisen ajan jokaista ihmistä. "Sana on tullut alusta lähtien monella tavalla. Ei pidä kiinnittää huomiota vain siihen, onko se Jumalan sana ja onko hän sen lausunut, vaan kenelle hän on sen puhunut, koskeeko se sinua vai jotakuta toista. Sillä on ero kuin kesällä ja talvella." (WA 16,384s.; W2 III,12s.) Se ei silti merkitse, että me, olimmepa pakanoita tai kristittyjä, "olisimme mitä lakiin tulee vapaita Raamattuun nähden". Pakana tuntee vain yksittäisiä lain murto-osia eikä niitäkään selvästi. Hän työntää puheillaan pois varsinaisen Jumalan vaatimuksen oman itsepäisyytensä hyväksi ja tekee toisaalta omantunnon

kysymyksiä asioista, joita Jumala ei vaadi eikä kiellä. Kristittyjen vanha aadam vetää samaan suuntaan.

Vaikka meidän saadaksemme oikean opetuksen siitä, mitä Jumala aina ja kaikkialla vaatii kaikilta ja minulta omassa erityistilanteessani, tulee käyttää vertailuun Uuden Testamentin opetusta, niin vanhatestamentillinen laki pysyy kuitenkin uusitamentillisine selvennyksineen oppien opin (doctrina doctrinarum) eli ensimmäisen pääkappaleen opetuksen perusmuotona. Ei tule kysymykseen, että ihmiset tekevät itse lakeja tai kirkko käskee julkaisemaan lakeja Jumalan lakeina. Evankeliumin vastakohtana Luther opettaa ymmärtämään lain "teologisesti" ja lausuu siitä juuri niin kuin Yksimielisyyden ohje, Täydellinen selitys V,17 korostaa: "Laki on varsinaisesti sellainen juhlallinen oppi, jossa on ilmoitettu vanhurskaus, muuttumaton Jumalan tahto siitä, millainen ihmisen on oltava luotonsa, ajatustensa, sanojensa ja tekojensa puolesta ollakseen Jumalalle otollinen ja hänen mielensä mukainen; ja se uhkaa rikkojiaan sekä Jumalan vihalla että ajallisilla ja iankaikkisilla rangaistuksilla. Silmä – näin puhuu Luther lain kumoajista – kaikki se, mikä nuhtelee synnin tähden, on lakia ja kuuluu lakiin, jonka omana omituisena virkana on synnin tähden nuhteleva ja syntien tuntemukseen saattaminen." (TK 1948, s. 504)

Laista puheen ollen Lutherkin on pitänyt kiinni täysin vakavasti siitä, että sekin on Jumalan erityistä ilmoitusta (revelatio specialis). Tämä seikka suuntautuu yleistä uusprotestanttista Kantin jälkeistä itsenäistä formaalietiikkaa ja myös sitä antinomismia vastaan, joka harhauttavalla valhe-evankelisella vaatimuksellaan löysi tiensä uusluterilaisuuteen. Omana aikanamme Raamatun arvovallan purkamisen on poistanut kaikki eettiset normit ja korvannut ne teologisen eksistentialismin pelkällä hurmoksellisella tilanne-etiikalla. Sitä suuremmalla syyllä on tarkattava sitä, mitä uskonpuhdistaja opettaa laista ja kuinka hän torjuu sitä koskevat väärät käsitykset.

Jos kerran ei ole minä-etiikkaa edes sen heikentyneessä teologisessa muodossa, niin Jumalan käskyt ovat voimassa sellaisina kuin ne ovat Raamatussa, ja jos Jumalan teonomia murtaa alun alkaen jokaisen autonomian, niin Raamattu on tältäkin puolelta niin korkealla ja jyrkkänä järjen ja itsenäisen "imperatiivin" yläpuolella ja sitä vastaan, ettei koko teologian alueella koskaan eikä missään voida ajatella järjelle määräämisoikeutta Jumalan sanan rinnalle.

Sinun käsiisi, Jeesus

*Sinun käsiisi minä annan itseni,
ristiisi naulattuihin,
naulojen lävistämiin,
verta vuotaviin käsiisi.
Sinun pyhä veresi puhdistaa minut
kaikesta synnistä.*

*Sinun käsiisi minä annan itseni,
viaton Pääsiäislampaani,
armollisiin, haavoitettuihin käsiisi.
Siinä tunnen vain sinut, Jeesus Kristus,
vain sinut ristiinnaulittuna.*

*Sinun käsiisi minä annan itseni,
nostaviin, kantaviin, pelastaviin käsiisi.
Sinun käsiisi kasteessa,
sinun käsiisi Raamattua lukiessa,
sinun käsiisi ehtoollispöydässä,
käsiisi, joilla vedät minut yhä uudelleen
kiinni sinuun, lämpöösi ja rakkauteesi.
Ei ole sen parempaa paikkaa.*

*Sinun käsiisi minä annan itseni,
perheeni ja ystäväni,
omaisuuteni ja elämäni,
kohotettuihin, siunaaviin käsiisi.
Sinun käsissäsi kaikelle hyvälle löytyy
aikansa ja paikkansa.*

*Sinun käsiisi minä annan itseni.
Sinun käsiisi syntymässä,
sinun käsiisi kuolemassa,
sinun käsiisi ajassa ja ikuisuudessa,
sinun käsiisi, iankaikkinen Rakkaus!
Nimim. Pisara*

Sataa lunta

Ilma on aivan sakeana. Sataa lunta. Suuret lumihiihtaleet leijuvat maahan peittäen alleen kaiken, kadun varren roskat, pihan kuolleet lehdet ja kasvien ruskeat, pystyyn kuivaneet varret. Se peittää myös minun keskeneräiset puutarhatyöni. Kaikkialla on vain puhdasta, pehmeää uutta lunta.

Mieleeni nousee se lumen valkea vaate, joka peittää minunkin puutteeni ja virheeni.

Psalmistä opettaa meitä rukoilemaan näin: ”Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin. Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet. Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.” (Ps. 5:9–12)

Jeesuksen veressä on minunkin juhlapukuni pesty. Hän on sen valkean vaatteen minullekin hankkinut. Lumisateen ajatteleminen tuo kiitollisen mielen.

Kun sade lakkaa ja aurinko tulee esiin kirpeänä pakkaspäivänä, minusta koko maailma näyttää satumaalta. Puiden oksilla ja hangilla kimaltelee miljoonia timantteja. Silmiä häikäisee, minun on käännettävä katseeni pois päin auringosta. Niin suuri on sen kirkkaus.

Meillä on monia perinteitä, jotka muistuttavat meille tästä valkeasta vaatteesta. Kastepuku on valkoinen, konfirmaatiossa nuoret puetaan alboihin. Ja entä sitten se viimeinen puku!

Kun olin lapsi, äiti kertoi omasta äidistään eli minun isoäidistäni, jota en koskaan saanut tavata. Hän kuoli kauan ennen minun syntymääni. Ajat olivat kovat, perheessä oli paljon lapsia eikä varoja paljonkaan ollut. Isoäiti sairastui ja sairautensa laadun tuntien, hän tiesi pian kuolevansa. Hänelle tehtiin kuolinpuku. Siitä puvusta hän oli iloinnut, että nyt hänkin sai jotakin ikiomaa, jotakin mikä on vain hänen. Maallista hyvyyttä ei hänellä paljon ollut. Isoäiti kuoli uskossa Vapahtajaan, joka hänellekin antoi taivaan juhlaa varten puvun, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä.

Mekin jokainen tarvitsemme ikioman puvun tullaksemme kerran taivaan kirkkauteen. Sinne ei voi tulla omista vaatteista eikä lainapuvussa. Siellä saamme hämmästyä Jumalan kirkkautta paljon enemmän kuin täällä konsaan auringossa hohtavia hankia.

Johannes kertoo Ilmestyskirjassa: ”Katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisovat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin ja he huusivat suurella äänellä sanoen: 'Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?' 'Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaissheet ne Karitsan veressä.'”

Mummi

LAPSILLE

Aadam

Ensimmäisen ihmisen nimi oli Aadam. Kuuntelepa, millä tavalla Herra Jumala loi Aadamin!

Herra Jumala teki Aadamin maan tomusta. Hän otti palan märkää maata ja teki siitä ihmisen. Herra Jumala puhalsi ihmisen sieraimiin elämän hengen. Niin ihmisestä tuli elävä sielu.

Jokaisella ihmisellä on ruumis ja sielu. Mikä on ruumis? Ruumista on kaikki, mikä voidaan nähdä ja tuntea; pää, rintakehä, kädet, maha, jalat, sydän, keuhkot ja kaikki mitä ihmisen sisällä on, kuuluu ruumiiseen. Ruumis on tehty maan tomusta ja sitä myös ravitaan maan antimilla.

Mikä on sielu? Sielua ei voida nähdä. Sielu on ihmisen henki, joka asuu ruumiissa. Jos sielu ei ole ruumiissa, ei ihminen ole enää elävä. Ihmisen ruumis ja sielu kuuluvat yhteen. Mutta koska ihmisellä on sielu, ei ihminen kuulu pelkästään maahan. Sielu ei ole tehty maasta niin kuin ruumis on.

Huomaatko, että Herra Jumala loi ihmisen aivan eri tavalla kuin eläimet? Kun Jumala loi eläimet, sanoi hän vain: ”Tuotakoon maa elävät olennot.” Mutta kun Jumala loi ihmisen, muovasi hän itse tälle ruumiin ja antoi ymmärtävän ja pyhän sielun. Ihmisen oli määrä olla Jumalan lapsi.

Rukous

Rakas Taivaallinen Isä, sinä olet luonut myös minut, jotta minä voisin olla lapsesi. Rakas Vapahtaja, sinä olet vapahtanut minut kaikesta synnistä. Rakas Pyhä Henki, asu minussa ja tee minut todella Jumalan lapseksi! Aamen.

LAPSILLE

Paratiisi

Jumala oli tehnyt ihanan puutarhan Eedeniin. Tätä puutarhaa sanotaan paratiisiksi. Se tarkoittaa "ilotarhaa". Tähän puutarhaan Jumala oli kasvattanut maasta kaikenlaisia puita, jotka olivat ihania katsella ja niiden hedelmät olivat maukkaita syödä. Keskellä puutarhaa oli elämänpuu ja hyvän- ja pahantiedon puu. Kohta kuulet näistä lisää.

Eedenistä lähti joki, virta, joka kasteli puutarhaa. Se jakaantui neljään päähaaraan. Ne olivat Piison, Giison, Hiddekel ja Euftrat. Herra Jumala otti ihmisen ja asetti hänet puutarhaan. Aadamin tuli asua siellä, rakentaa sitä ja pitää se hyvässä järjestyksessä. Herra Jumala käski Aadamia sanoen: "Syö vapaasti kaikista muista paratiisin puista, mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman." Tämä oli Herran Jumalan Aadamille antama käsky. Adam sai syödä kaikista muista paratiisin puista paitsi tuosta yhdestä puusta. Herra Jumala halusi nähdä, tahtoiko Adam pysyä pyhänä, hyvänä ja kilttinä vai halusiko hän tulla tuhmaksi ja tottelemattomaksi. Siksi tätä puuta sanottiin "hyvän- ja pahantiedon puuksi". Jos Adam haluaisi tulla tuhmaksi ja syödä tästä puusta, hänen täytyisi kuolla. Jos Adam pysyisi hyvänä ja kilttinä, hän eläisi ikuisesti ja voisi syödä elämän puusta sen merkiksi, että hän tulisi elämään ikuisesti.

Rukous:

Rakas Jumala, olenko minä hyvä ja kiltti? Ei, vaan huomaan, että olen usein ollut tuhma. Sen vuoksi minun täytyy myös kuolla. Rakas Vapahtaja, sinä olet lunastanut minut synnistä ja kuolemasta, ja kun kuolen, en joudu helvettiin, vaan pääsen taivaan paratiisiin ja saan elää ikuisesti. Amen.

LAPSILLE

Vanha Hanna

Kun vanha Simeon sai temppelissä Jeesus-lapsen käsivarsilleen, paikalla oli myös vanha Hanna. Hanna oli ollut nuorena naimisissa seitsemän vuoden ajan, mutta nyt hän oli ollut jo kauan leskenä. Hän oli 84-vuotias. Hanna oli naisprofeetta, joka ennusti, mitä Pyhä Henki antoi hänelle ennustettavaksi. Hän oli aina temppelissä ja palveli Jumalaa rukouksilla ja paastolla. Kun hän tuli paikalle ja näki Jeesus-lapsen, riemastui hän ja ylisti Jumalaa. Sitten hän puhui Vapahtajasta kaikille temppeliin tulleille hurskaille sieluille, jotka odottivat Vapahtajaa ja hänen tuomaansa Jerusalemin lunastusta.

Rakas lapsukainen, jos sinulla on vanha isoäiti tai muutoin tapaat sellaisen ihmisen, joka ei voi tehdä enää juurikaan muuta kuin rukoilla, lukea Raamattua ja puhua Jeesuksesta, ajattele, että hänessä sinä olet löytänyt suuren aarteen. Isoäitisi rukoilee myös sinun puolestasi. Välitä hänestä ja tee hänelle kaikkea hyvää. Ennen kaikkea kuitenkin istuudu hänen viereensä ja kuuntele, mitä hän kertoo sinulle Jeesuksesta. Siinä puheessa puhuu Pyhä Henki, joka tulee sinun luoksesi, opettaa sinua tuntemaan Jeesusta entistä paremmin, uskomaan häneen entistä lujemmin ja rakastamaan häntä yhä enemmän. Kun sinusta tulee vanha, rukoile ja lue Jumalan Sanaa edelleen, ja kerro muille, myös lapsille, rakkaasta Vapahtajasta.

Rukous

Rakas Vapahtaja, auta minua tekemään niin. Amen.

LAPSILLE

Itämaan tietäjät

Kun Joosef ja Maria olivat palanneet Jerusalemissa Beetleheemiin, tuli tietäjiä itäisiltä mailta Jerusalemiin ja he kyselivät: "Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan."

Tämä aamunkoiton maa on se maa, juutalaiset olivat olleet babylonialaisessa vankeudessa. Siellä oli vanhoista ajoista saakka ollut viisaiden ja oppineiden miesten ryhmä. Aivan varmasti Daniel oli opettanut viisaille oikeata viisautta, nimittäin Kristuksesta, Daavidin Pojasta, juutalaisten iankaikkisesta kuninkaasta. Danielin kirjoittamaa kirjaa, joka kuuluu Raamattuun, pidettiin tässä joukossa yhä korkeassa arvossa. Monet viisaat odottivat Kristusta.

Siihen aikaan kun Jeesus syntyi, viisaat eli tietäjät näkivät aivan ihmeellisen tähden. Jumala ilmoitti heille Pyhällä Hengellään, että tähti osoitti nyt Kristuksen syntyneen. Sen tähden eräät tietäjät matkustivat Jerusalemiin ja kysyivät "Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan."

Jerusalemissa asui kuningas Herodes. Hän oli kuninkaana koko siinä maassa, missä juutalaiset asuivat. Kuitenkin roomalaiset olivat maan varsinaisia valtiaita. Herodes oli synnynnäinen pakana, mutta hän oli kääntynyt juutalaisuuteen ja oli uudistanut temppelin aivan ihanaksi. Mutta hän oli jumalaton mies, pakanaakin pahempi. Kun hänelle kerrottiin, mitä tietäjät olivat sanoneet, hän pelästyi. Hänessä heräsi pelko valtansa loppumisesta. Samalla pelästyi koko Jerusalemi, sillä he ajattelivat: mitä nyt mahtaakaan tapahtua?

LAPSILLE

Herodes kutsui kaikki ylipapit ja kirjanoppineet luokseen ja tiedusteli heiltä, missä Kristus syntyisi. Huomaa, että hän käsitti tietäjien tarkoittaneen "vastasyntyneellä juutalaisten kuninkaalla" Kristusta. Ylipapit ja kirjanoppineet vastasivat hänelle: "Juudean Beetlehemissä." Tämä he saivat profeetta Miikan ennustuksesta. Se kuului: "Sinä, Beetlehem, sinä Juudan seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee minun kansaani Israelia."

Silloin Herodes kutsui tietäjät luoksensa, mutta salaa, sillä hän ei halunnut synnyttää lisää levottomuutta kansassa, kun se näki hänen olevan itsekin levoton ja peloissaan. Hän tiedusteli tarkoin tietäjiltä, milloin tähti oli ilmestynyt. Sitten hän sanoi heille, että heidän tuli mennä Betlehemiin. Hän sanoi: "Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin häntä kumartamaan." Tämä paha valehtelija tahtoi kuitenkin tehdä lapselle aivan jotakin muuta kuin kumartaa häntä!

Jumalattomat ja pahat kuninkaat ja esivallat vihaavat aina Herraa Jeesusta Kristusta sekä hänen evankeliumiaan ja hänen oikeata Kirkkoaan, koska he pelkäävät valtansa päättyvän. Mutta Herra Jeesus sanoo: "Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta." Hänen evankeliumillaan ja Kirkollaan ei ole mitään tekemistä maallisen hallinnan kanssa, vaan ainoastaan syntien anteeksiantamisen, uskon, hurskaan elämän ja ikuisen autuuden kanssa.

Rukous

Rakas Vapahtajani, Jeesus Kristus. Minä en ole peloissani sinun edessäsi, vaan minä rakastan ja rukoilen sinua. Aamen.

Lain alta armon alle

Aikuisuuden kynnyksellä nuori, joka on saanut kasvaa Jumalan sanan parissa, kokee usein, että Jumala vetää häntä väkevästi puoleensa. Kylvetty sana kolkuttelee sydämen portilla. Tulee synnintunto, kun Jumalan laki näyttää todeksi synnin ja syyttää. Tulee armon tarve. Autuas se nuori, joka siinä vaiheessa saa kuulla selkeätä armon evankeliumia ja panna tietoisesti sielunsa turvan Jeesukseen. Tätä vaihetta on usein sanottu uskoon tuloksi. Kuitenkin nuori on voinut sitä ennen olla lapsen uskossa ja siis Jumalan lapsi kasteen armoliiton suojassa. Aikuisuuden kynnyksellä nuori oppii kuitenkin ajattelemaan käsitteellisesti ja tarvitsee selkeän ymmärryksen evankeliumista, ettei jää lain alle.

Kun Jumala vetää luoksensa, hän synnyttää nuoressa kiinnostuksen sanaansa, Pyhään Raamattuun. Jotta uskonasioilla olisi oikea, selkeä perustus, tarvitsemme Raamatun tuntemusta. Oikeat kristityt ovat Raamattu-ihmisiä. Nuoren kannattaa lukea läpi koko Raamattu. Ehkä ei aivan ensimmäiseksi ole syytä suositella sen lukemista järjestyksessä alusta loppuun. Ensiksi voisi alkaa vaikkapa Matteuksen tai Luukkaan evankeliumilla, Johanneksen evankeliumilla ja kirjeillä ja Ensimmäisellä Mooseksen kirjalla. Myös Psalmiit ovat paljon jo nuorellekin antavia. Sitten voisi lukea muut Uuden Testamentin kirjat ja aika pian läpi koko Raamatun. Ei tämä ole mikään laki. Voihan Raamattua lukea hyödykseen muussakin järjestyksessä. Ei pidä myöskään pelästyä sitä, ettei kaikkea heti ymmärrä. Raamatusta on oppimista koko elämän ajaksi. Vähitellen se aukenee lisää. Pääasia on, että opimme tuntemaan Jeesuksen syntiemme sovittajana ja tunnemme autuuden tien ja saamme siitä varmuuden.

Pian nuori huomaa, että on olemassa monenkirjavia uskonnollinen maailma. Kun nuori tuntee Raamattua, hän voi sen avulla torjua harhoja. Uskovat eivät ole kaikkiruokaisia. Raamattu varoittaa vääristä opeista ja eksytyksistä. Nämä varoitukset kannattaa ottaa vakavasti.

Kun nuori on saanut Raamatun tutemusta, sille voidaan rakentaa rippikoulussa katekismusopetus. Siinä selvitetään nuorille käsitteellisesti autuuden tie ja oikea oppi ja ohjataa panemaan sydämen turva Jumalan armoon ja huolenpitoon. Samalla nuoria kehoitetaan olemaan uskollisia Jumalan sanalle ja oikealle opille. Sanoohan Raamattu: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun" (Ilm. 2:10).

Lisäselvitystä ihmisen luomisesta ja paratiisiin asettamisesta

1 Moos. 2:4a: Tämä on kertomus taivaan ja maan synnystä, kun ne luotiin.

Mihin kuvaukseen tämä jae viittaa? Jos vertaamme sitä muihin "kertomuksiin" (toledot, 'synnyt'), esimerkiksi Aadamin ja Nooan poikien sukuluetteloihin (5:1; 10:1), niin niiden nojalla voimme päätellä, että se tarkoittaa kertomusta, joka ei edellä, vaan seuraa tätä jaetta, eli se tarkoittaa tässä kohtaa 2:5–25.

Liberaaliteologit ovat pitäneet tätä kertomusta toisena luomiskertomuksena ja nähneet siinä ristiriitoja ensimmäisen luvun kanssa. Oletetut ristiriidat johtuvat siitä, että he eivät ole ottaneet huomioon teks-tiheyttä kääntäessään heprean verbien aikamuotoja. Kysymyksessä ei ole toinen luomiskertomus, vaan tässä annetaan lisäselvitystä ja yksityiskohtia luomiskertomuksen yleisluontoiseen esitykseen.

1 Moos. 2:4b–6: Siihen aikaan, kun Herra Jumala teki maan ja taivaan, ei ollut vielä yhtään kedon pensasta maan päällä, eikä vielä kasvanut mitään ruohoa kedolla, koska Herra Jumala ei vielä ollut antanut sataa maan päälle eikä ollut ihmistä maata viljelemässä, vaan sumu nousi maasta ja kasteli koko maan pinnan.

Tämä vie meidät takaisin kolmannen päivän olosuhteisiin ennen kasvillisuuden luomista sen jälkeen, kun Jumala oli erottanut vedet ja kuivan maan. Tämä tilanne, ettei vielä ollut

satanut ja että maasta nouseva "sumu" kasteli maan, jatkui pidempään vielä luomisen jälkeenkin. Maininta viitannee enemmänkin yleiseen luomisen kesken-eräiseen tilanteeseen, millainen maa oli, kun ei ollut kasvillisuutta eikä ihmistä maata viljelemässä. Sanan "sumu" vanhat raamatunkäännökset Septuaginta ja Aquila kääntävät lähteiksi, kun taas Luther, Kuningas Jaakon käännös ja Synodaalinen käännös puhuvat usvasta. Joka tapauksessa kysymys oli maakerroksista kohoavasta vedestä ja kosteudesta, joka paikoin oli niin voimakasta, että syntyi suuria virtoja (2:10–14).

Maa odotti kuvatussa tilassaan Jumalan täydentäviä luomistekoja. Sellaisenaan se ei olisi ollut tarkoituksenmukainen. Jumalan suurenmoiset luomisteot ennen ihmisen luomista tähtäsivät ihmisen, miehen ja naisen, luomiseen ja yhteiseloon maapallolla.

Koska Jumala alun perin ei antanut ihmiselle ruoaksi lihaa, eläinten olemassaolo ei ollut yhtä tähdellinen ihmisen olemassaolon kannalta kuin kasvillisuus. Niinpä tämä olosuhteiden kuvaus alkaa kolmannesta päivästä ja sivuuttaa eläimet.

Jakeessa 4 käytetään Jumalasta nimeä "HERRA Jumala", hepreaksi JHWH Elohiim. Siinä esiintyy ensi kerran tetragrammi JHWH. Tämän jo aikaisemmin isien käyttämän Jumalan nimen Jumala ilmoitti nimekseen Moosekselle (2 Moos. 3:13ss.). Siten Herra ilmaisi, että hän on ikiaikojen Jumala. Mooses siis kirjoittaessaan Genesiksen eli Ensimmäisen Moo-

seksen kirjan joskus kutsumisnäkynsä jälkeen painotti tätä Jumalan nimeä käyttäessään sitä, että hän pitäytyy isien vanhaan uskoon eikä ole jonkin uuden jumalan palvelija.

Juutalaiset eivät myöhemmin lausuneet JHWH -nimeä. Siitä syystä meille ei ole säilynyt historiallista tietoa, kuinka nimi olisi luettava. Aikaisemmin kristikunnan piirissä nimi luettiin sen vokaalimerkkien mukaan Jehova, mutta koska merkit on otettu Adonaj -sanasta, pääteltiin 1800-luvun lopulla, että se on luettava Jahve. Tämä lukutapa on vakiintunut tieteelliseen kieleen. Tetragramman paikalla juutalaiset lukivat näet joko adonaj (Herra) tai shem (nimi). Kreikkalainen käännös käyttää sanaa kyrios, Herra, mikä nimi on vakiintunut moniin muihinkin käännöksiin, myös suomalaisiin kirkokoraamattuihin.

Tämän sanan selityksen saamme lukea 2 Moos. 2:sta, kun HERRA sanoi Moosekselle: "Minä olen se, joka minä olen." Ja vielä hän sanoi: "Sano israelilaisille: 'Minä olen lähetti minut teidän luoksenne.'" (2 Moos. 2:14.) Uudessa Testamentissa on sama nimi lausuttu Ilm. 1:8:ssa: "'Minä olen A ja O', sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias." Nimen taustalla on heprean verbi jahah, 'olla'. Herra on olemassa kaikesta muusta riippumatta, kun taas kaiken muun olemassaolo riippuu hänestä. Hänellä ei ole alkua eikä loppua. Hän on kaikkivaltias, jota ei voi syöstä valtaistuimelta. Hän on ikuinen Olevainen, A ja O, ensimmäinen ja viimeinen. Koska Jumala on muuttumaton, Mooses saattoi käyttää hänestä nimeä JHWH jo siinä tilanteessa, kun hän kertoo Jumalan luoneen

maailman ihmistä varten (2:4). Jeesus käytti itsestään nimeä "Minä olen".

Tetragramman rinnalla on tekstissä myös sana Elohiim, joka on monikossa, kun taas predikaatti tämän sanaliiton ohessa on aina yksikössä. Jumala on yksi ja samalla tässä yhdes-
sä jumaluudessa on kolme persoonaa, kunkin persoonan ollessa HERRA, eikä kuitenkaan ole kolmea HERRAa, vaan yksi HERRA.

Nimi HERRA esiintyy aina Vanhassa Testamentissa silloin, kun tulee kysymykseen Jumalan suhde kansaansa, erityisesti hänen armoliittonsa, uskollisuutensa ja rakkautensa. Kun jae 4 valmistelee siirtymistä puhumaan ihmisen luomisesta ja asettamisesta paratiisiin, on kysymyksessä niin sanoaksemme Jumalan hyvä "luomisliitto". Jumala luo ihmisen elämään paratiisissa asettamansa siunauksen ja yhden erityisen käskyn liitossa. Jumalan tekemät liitot ovat kahden osapuolen välisiä, mutta eivät kahden sopijapuolen yhteisesti tekemiä. Jumala tekee liittonsa yksin omassa rajoittamattomassa päätäntävallassaan. Jos ihminen ei olisi syönyt hyvän ja pahan tiedon puusta, hän olisi elänyt onnellisena Jumalan yhteydessä laajentuvassa paratiisissa ja olisi perillisineen täyttänyt maan. Jos ihminen olisi kestänyt kokeen, hän olisi vahvistunut kuuliaisuuteen, kuten on tapahtunut hyville enkeleille.

1 Moos. 2:7: Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.

Nyt Mooses siirtyy kuvaamaan ihmisen luomisen yksityiskohtia. Kaikki oli valmista siihen, että ihminen voisi

elää ja viihtyä maapallolla ja toteuttaa Jumalan tarkoituksia. Ihmisen luoja on kolmiyhteinen HERRA Jumala. Hän on Isämme.

Materiaana oli maan tomu, hengen, kuollut aines. Tähän Jumala puhalsi elämän hengen, ja kuolleeseen maan tomuun tuli elämä. Niin kuin sierainten kautta kulkeva hengitys kertoo ihmisen elävän, niin Jumala puhalsi ihmisen sieraimiin ja kuollut aines alkoi elää. Ihmisestä tuli elävä sielu. Hänestä tuli sielullinen, elävä olento, ei siis vielä kirkastettu, Jumalan henkiolemuksen kaltainen. Paavali kirjoittaa: "Niin on myös kirjoitettu: Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu; viimeisestä Aadamista (Kristuksesta) tuli eläväksitekevä henki. Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä" (1 Kor. 15:45–46).

Jumala loi ihmisen eläimistä poikkeavalla tavalla. Hänen elämänsä on peräisin Jumalan puhalluksesta, hänen Hengestään. Niin myös ihmisen kuolema on erilainen kuin eläimen kuolema. Kun ihminen on elävä sielu, hänen elämänsä ei riipu ruumiin elämästä. Kuolleessa ruumiissa ei ole elämää, mutta kuoltuaan ihminen jatkaa olemassaoloaan. Apostoli Pietari lausuu: "Sillä sitä varten kuolleillekin (nimittäin heidän eläessään) on julistettu evankeliumi, että he tosin olisivat tuomitut lihassa niin kuin ihmiset, mutta että heillä hengessä olisi elämä, niin kuin Jumala elää." (1 Piet. 4:6). Ihmisellä on kuolematon sielu, mitä emme voi sanoa eläimistä.

Ruumiilla on oma tehtävänsä ihmisen ajallisessa elämässä, ja ajallinen elämä kytkeytyy ruumiin elämään. Il-

man ruumista ihmisellä ei olisi ajallista elämää, ei sielunelämää eikä fyysistä olemista. Ruumis on sekä sielun- että ruumiintoimintojen orgaani niin hyvässä kuin pahassa. Evankeliumin lupaus eli lunastus koskee ihmistä kaikkien perkeleen pahojen tekojen osalta, siis sekä ruumista että sielua. Olemassa olevana persoonana ihminen ei katoa kuolemassa eikä ruumiin maatumisen myötä. Jumala yhdistää sielun ruumiiseen viimeisen päivän eläväksitekemisessä. On oleva yleinen ruumiin ylösnousemus. Uskovat kirkastetaan, ja silloin perkeleen teot ovat heissä lopullisesti tehdyt tyhjiksi, vieläpä heidät on saatettu paratiisiin tilaa korkeampaan tilaan. Siitä kirkkauden tilasta ei näet voi langeta, ja lisäksi se on olemukseltaan, ei ajallinen, vaan taivaallinen, hengellinen.

Pakanoilla on säilynyt hämärä kuva siitä, että ihminen on peräisin maasta. Kalevalassa puhutaan maaemosta. Intiaanit pitivät maata äitinään. Raamattu ei kuitenkaan personifioi maata. Se lausuu vain: "Maasta sinä olet."

Pakanoilla on ollut myös hämärä kuva kuoleman jälkeisestä elämästä tuonelassa ja ihmisen pahoista teoistaan saamasta rangaistuksesta. Pakanat eivät kuitenkaan ole tunteneet evankeliumia eivätkä he odottaneet kuolleitten ylösnousemusta. Kuolleitten ylösnousemus on nimittäin suora seurauus uskosta käärmeeen pään murskaamiseen eli sovitukseen ja evankeliumiin.

Ensimmäisen ihmisen nimi oli Aadam (mask.) eli ihminen. Se tulee sanasta adamah (fem.), 'maa', nimittäin maa-aines, viljelysmaa. Ihminen tarkoittaa siis maasta tehtyä.

Jatkuu

Markku Särelä

Tässä numerossa

Tämän vuoden lehtemme ensimmäisen numeron aiheena on pelastusvarmuus. Varmoina autuudestamme haluamme aloittaa uuden vuoden Jeesuksen nimessä.

Tämän numeron kirjoitukset ovat suureksi osaksi päätoimittajan laa-
timia. Kiireinen syksy toimintoineen ja opiskeluineen sekä joulun aika
leireineen ja muine tehtävineen on ollut muille teologeillemme rankkaa
aikaa. Näin on saatu heille heidän moninaisten tehtäviensä keskelle vähäi-
sen hengähdysaikaa.

Olen yrittänyt käsitellä aiheitamme monista erilaisista Raamatun anta-
mista näkökulmista, jotta lukija vakuuttuisi asiasta ja voisi havaita, miten
moneen asiaan pelastusvarmuus liittyy.

Viime vuonna kirjoittelin luomispäivistä ja käsittelin Ensimmäisen
Mooseksen kirjan ensimmäistä lukua. Nyt jatkan toisesta luvusta. Se kä-
sittelee yksityiskohtaisesti ihmisen luomista. Tämä toinen luku tuo esille
monia tärkeitä asioita, jotka Jumala on halunnut meille ilmoittaa. Toisessa
luvussa on aineistoa lehtemme useampaankin numeroon.

Professori W. M. Oeschin kirjoitussarja Lutherista ja Raamatusta käsit-
telee tällä kertaa Lutherin suhtautumista antinomismiin jatuo esille, miten
siinäkin tulee esille Lutherin selkeä kanta Raamattuun. Jatkossa tästä tulee
vielä tärkeitä näkökohtia.

Mummin pakina "Sataa lunta" ja nimimerkki Pisanan runo "Sinun kä-
siisi Jeesus" herkistävät mieleemme Jumalan ihmeellisille teoille.

Nuorten kirjoitus "Lain alta armon alle" haluaa kirkastaa nuorille Ju-
malan armon, tehdä Raamatun rakkaaksi ja ohjata selkeään, käsitteellisen-
kin, evankeliumin opin tuntemiseen.

Aihepiiriimme sopii mainiosti teol. kand. Vesa Hautalan pitämä radion
iltahartaus, jossa tekstinä on ns. pikkuraamattu.

Siunattua vuoden jatkoa Kristuksen täytetyssä työssä Hyvän Paimenen
olalla!

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2013 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särelä)	1,50
Kirkkokokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätäälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Särelä)	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä)	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä)	0,50
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:en yhdyskuntajärjestyks)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Kehitysohin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikkö)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 "	12,-
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M.-Zorn)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00

LUTERILAINEN-lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan 25,00
 Luterilainen-lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta) 2,50
 Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.
 Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Teologipäivä 9.2.2013

Fabianinkatu 13 A 1, Helsinki

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko järjestää teologipäivän 9.2. Kutsumme mukaan kuulemaan ja keskustelemaan teologeja ja muita teologisista asioista kiinnostuneita, sekä seurakuntiemme jäseniä että toisia.

Sydämellisesti tervetuloa!

11.00 Alkuhartaus (Jes. 55:10,11, teol. yo Mika Bergman)

11.15 Yhtäläisyyksiä ja eroja STLK:n ja Luthersäätiön välillä (pastori Kimmo Närhi)

12.15 Raamatun opetus luomisesta (past., teol. tri Markku Särelä)

Ruokatauko

14.15 Uudestisyntyminen sanan ja kasteen kautta (pastori Edward Brockwell)

15.15 Päätöshartaus (Apt. 10:43, teol. kand Vesa Hautala)

Kullekin aiheelle on varattu 60 minuuttia, josta noin kolmannes käytetään keskusteluun

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirjon kirkkokunnankokous
la 25.5.2013 alkaen jumalanpalveluksella klo 11 Lahdessa Rajak.

Tilaaajien huomioon

Vuoden 2013 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua.

Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko,
Luterilaisen toimitus

Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09

Säästämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon!

Luterilaisen toimitus

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1. *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11. HPE 10.2., 17.3., 7.4. ja 5.5. *Raamattutunti* Sakarjan kirjasta torstaisin klo 19. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 16.2., 2.3., 16.3., 30.3., 13.4., 27.4. ja 11.5. klo 18. *Pyhäkoulu* 17.2., 3.3., 24.3., 14.4., 28.4., 12.5. ja 26.5. klo 10. *Teologipäivä* la 9.2. alkaen klo 11. *Englanninkielinen jumalanpalvelus*, pastori Edward Brockwell su klo 18: 17.2., 3.3., 17.3., 7.4., 21.4., 5.5. ja 19.5. **Hämeenlinna**, Saaristenkatu 22. *Jumalanpalvelus* (HPE) su 17.2., 3.3., 17.3., 14.4. ja 12.5. klo 14.

Joensuu/Kontiolahti. *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 1.3. (huom! muuttunut päivä), 17.4. ja 15.5. klo 18.

Jyväskylä. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin: 3.2. klo 10 HPE Brockwellilla, 10.2. klo 16 (Keisaloilla), 17.2. klo 10 (Brockwelleilla), 24.2. klo 16 HPE (Keisaloilla), 3.3. 10 HPE (Brockwelleilla, 10.3. klo 16 (Keisaloilla), 17.3. klo 10 (Brockwelleilla), 24.3. klo 16 HPE (Keisaloilla). HUOM: Jumalanpalveluksesta maaliskuun viidennelle sunnuntaille ilmoitetaan myöhemmin. 7.4. klo 10 HPE (Brockwelleilla), 14.4. klo 16 (Keisaloilla), 21.04. klo 10 (Brockwelleilla, 28.04. 16 HPE (Keisaloilla), 5.5. klo 10 HPE (Brockwelleilla), 12.5. klo 16:00 (Keisaloilla), 19.5. klo 10 (Brockwelleilla), 26.5. klo 16 HPE (Keisaloilla). Raamattutunnit Keisaloilla torstaisin klo 19 14.2., 14.3., 11.4., 9.5. Keisaloitten osoite on Keskisentie 1 B 55. Brockwellin osoite, katso alla yhteystiedot.

Keuruu, Haapamäki. *Jumalanpalvelus* to 4.4. klo 13.

Kokkola, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 22.2., 5.4. ja to 2.5. klo 18.

Kuusankoski, Raamattutunti ke 6.3., *Jumalanpalvelus* (HPE) la 20.4. ja su 26.5. klo 14.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* (HPE) Martti Lehtolalla pe 22.2., 5.4. (sovitaan paikka tarkemmin) ja to 2.5. (sovitaan paikka tarkemmin) klo 14, HUOM! kellonaika.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 10. HPE 17.2., 3.3. 14.4., 21.4., 12.5. ja 26.5. Poikkeuksia: Jumalanpalvelusta ei ole 10.3., ja pääsiäisenä 31.3. juhla alkaa klo 11. *Raamattutunti* ke 6.2., 20.2., 13.3., to 28.3., ke 10.4., 8.5. ja 22.5. klo 15. Kiirastorstaina 28.3. raamattutunnin klo 15 jälkeen ehtoollisen vietto. *Pääsiäisjuhla* alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella su 31.3. klo 11.

Pori, Marttala, Valtakatu 7: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 23.2., 6.4. ja 4.5. klo 17.

Siitamaaja, Orivesi. Talvileiri pe 8. – su 10.3. Toukokuun alusta syyskuun loppuun *jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 14 huhtikuun loppuun asti. Huom. pääsiäisenä 31.3. ei ole tilaisuutta, koska silloin on yhteinen juhla Lahdessa. HPE 27.1., 24.2. 24.3. ja 21.4. Ks. lisäksi Siitamaaja.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* (HPE) 10.2. ja 7.4. klo 16. *Helatorstain yhteinen kevätjuhla* 9.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Tyrnävä, *Jumalanpalvelus*, (HPE) pe 3.5. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 23.2., 6.4. ja 4.5. klo 11. *Helsingin seurakunnan vuosikokous* 17.3. *Tampereen seurakunnan vuosikokous* su 24.3. klo 11 alkaen.

Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamaajalla 17.– 19.5.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti: kimmo.narhi@
luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Tyypäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisällys:

Varmuus armontilasta, Martti Luther.....	2
Varma armo – varma pelastus, MS.....	3
Jeesuksen lunastustyö koskee koko maailmaa, MS.....	4
Evankeliumi on Jumalan keksintö, MS.....	6
Lunastustyö on yksin Kristuksen teko Se ei ole Kristuksen ja kirkon yhteistyön tulos, MS.....	8
Perkele ei voinut estää Kristuksen lunastustyön toteutumista, MS.....	10
"Niin on Jumala maailmaa rakastanut", VH.....	11
Oikea oppi vanhurskauttamisesta antaa pelastusvarmuuden, MS.....	13
Pyhytys ei ole osa vanhurskauttamista, MS.....	15
Pelastus on varma, koska se perustuu Jumalan omille lupauksille hänen sanassaan, MS.....	16
Kaste on Jumalan tekemä armoliitto syntisen hyväksi, MS.....	18
Herran pyhä ehtoollinen on uusi liitto Kristuksen veressä syntien anteeksiantamiseksi, MS.....	20
Ripissä saatu synninpäästö on voimassa taivaassa, MS.....	22
Pelastus on varma, koska Jumalalle on kaikki mahdollista, MS.....	24
Jumalan iankaikkinen armovalinta on autuuden tae, MS.....	25
Pelastus on varma, koska lain tarkoitus ei ole saada meitä pelastamaan itse itseämme, vaan saattaa synnintuntoon ja olla kasvattajana Kristukseen, MS.....	27
Pelastus on varma, koska evankeliumin tarkoitus on paljastaa Jumalan rakkaus ja viedä meidät armon alle Kristuksen työ, MS.....	28
Pelastus on varma, koska laki ja evankeliumi ovat toistensa vastakohtia eikä laissa ole evankeliumia eikä evankeliumissa ole lakia, MS.....	29
Jumalan yleinen ja vakava armotahto tekee meidät varmoiksi pelastuksesta, MS.....	30
Pakota heitä tulemaan sisälle, Marttu Luther.....	31
Armo on varma, koska Jumala ei sulje siitä pois suurintakaan syntistä, MS.....	33
Pelastus on varma, koska sen puolesta puhuu koko Pyhän Kolmiykeyden toiminta, MS.....	35
Armonvälineiden vaikutus tekee pelastuksen varmaksi, MS.....	36
Autuuden varmuuden seurauksia uskovan elämässä, MS.....	38
Luther ja Raamattu, WMO/MS jatkoa.....	39
Sinun käsiisi, Jeesus, Pisara.....	41
Sataa lunta, Mummi.....	42
Lapsille, CMZ.....	43-47
Lain alta armon alle, nuorille, MS.....	48
Lisäselvitystä ihmisen luomisesta ja paratiisiin asettamisesta, MS.....	49
Tässä numerossa, toimitus.....	52
Toimintatietoja.....	53-55
Kansi: Jumalan kirkkauden toivo, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen -lehti : FI15 8000 1700 3033 09
Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumeroita
seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103,
lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2013: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena postina
tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750
Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole mahdollista, niin
muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com